

พล นิกร, กิมหงวน

ตอน

"ฆาตกรกิมหงวน"

บริษัทผลิตรถยนต์ จำกัด ถนนเพชรเกษม บางแค ธนบุรี ได้เปิดประชุมคณะกรรมการของบริษัทอีกครั้งหนึ่ง ในตอนบ่ายวันนั้น

บริษัทที่กล่าวนี้มีกิจการใหญ่โตกว้างขวางมากในการผลิตรถยนต์ทุกชนิด นับตั้งแต่ยางรถยนต์, รถสามล้อเครื่องยนต์, รถจักรยานยนต์ และ รถจักรยาน มีเงินทุน ๑๕๐ ล้านบาท กรรมการของบริษัทแต่ละคนล้วนแต่เป็นนักธุรกิจชั้นนำ และเป็นเศรษฐี

ภายในห้องประชุมชั้นบนของสำนักงานของบริษัท คณะกรรมการรวม ๑๐ คน ได้นั่งอยู่ที่โต๊ะสี่เหลี่ยมยาวกลางห้องคือ นายเกษม ล่ำสัน สุภาพบุรุษในวัยชรา นักธุรกิจผู้ยิ่งใหญ่ประธานอำนวยการบริษัทนั่งอยู่ที่หัวโต๊ะ ทางขวาคือนายโอ อึ้งวัฒนะ กรรมการผู้จัดการ ถัดมาคืออาสาสมัครกิมหงวนของเรา นายเอี่ยม อึ้งวัฒนะ น้องชายร่วมสายโลหิตของนายโอ แล้วก็นายสุชาติ ขอบธรรม หัวโต๊ะตรงกันข้ามกับประธานอำนวยการบริษัท คือนายตัว เตชะฤทธิ์ กรรมการเลขานุการ ทางซ้ายของนายเกษม มีกรรมการอีก ๔ คนคือ นายชุนไช้ เองนิรันดร์, นายลิมจือ แซ่ห้ง, นายพัด แซ่มา และนายพงค์ ลิมตระกูล

อาสาสมัครกิมหงวน มีฐานะเป็นหุ้นส่วนใหญ่คนหนึ่ง จึงได้เป็นกรรมการบริษัท ความจริงเขาไม่สู้จะสนใจในกิจการ ทำยางรถเพราะเขาไม่มีความรู้ความชำนาญนั่นเอง แต่เสียหงวนมีความเคารพนับถือนายเกษม ล่ำสันมาก ที่เข้ามาซื้อหุ้นร่วมงานกับบริษัทนี้ก็เพราะถูกนายเกษมชักชวนนั่นเอง อย่างไรก็ตามยางรถทุกชนิดที่ผลิตจากโรงงานของบริษัทผลิตรถยนต์ยางรถ ถึงแม้คุณภาพจะดีอย่างไรต่างประเทศ ก็จำหน่ายขายดีมากจนแทบจะผลิตไม่ทันทั้งนี้เพราะราคาถูกกว่าของนอก และมีบริการเงินผ่อนนั่นเอง นักขับแท็กซี่ทั้งหลายและบริษัทรถประจำทางโดยมาก ต่างสั่งซื้อยางของบริษัทยี่

การประชุมคณะกรรมการได้เริ่มต้นในเวลา ๑๕.๐๐ น. นายตัวเลขานุการได้อ่านบันทึกรายงานการประชุมครั้งที่แล้วมา ให้กรรมการฟังซึ่งคณะกรรมการต่างก็รับรองรายงานการประชุมครั้งนั้น ต่อจากนั้นที่ประชุมได้มีการปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับ กิจการของบริษัท นายพัด แซ่มา เสนอต่อที่ประชุมว่า ในระยะปีใหม่นี้รายได้จากการจำหน่ายยางตกลงถึง ๓๐ เปอร์เซ็นต์ เขาขอให้นายโอ อึ้งวัฒนะ กรรมการผู้จัดการ บริษัทชี้แจงให้ที่ประชุมทราบ

นายโอสุภาพบุรุษร่างใหญ่ในวัย ๓๕ ปี แลลงให้คณะกรรมการทราบ ว่าเท่าที่รายได้ของบริษัทตกต่ำลงบ้างก็เพราะ ฤดูเก็บเกี่ยวเพิ่งผ่านพ้นมา ยางรถยนต์ในต่างจังหวัดขายได้น้อย นอกจากนี้บริษัทยางรถยนต์ในประเทศอินเดียและญี่ปุ่น ที่ส่งยางรถเข้ามาขายในประเทศไทยยังลดราคาขายให้ต่ำลงเพื่อแข่งขันกับยางของบริษัทยี่

อาสาสมัครกิมหงวนทนฟังผู้จัดการหนุ่มต่อไปไม่ไหวเขาก็กล่าวขึ้นทันที

"เท่าที่คุณแถลงมานี้เป็นคำแก้ตัวเพื่อปฏิเสธความรับผิดชอบของคุณมากกว่าเหตุผลที่คุณอ้างนั้นไม่เป็นความจริง ยางรถยนต์ต่างประเทศมีคุณภาพดีกว่าของเราเพียงเล็กน้อยแต่ราคาแพงกว่ามาก เพราะต้องเสียภาษีขาออกขาเข้าและค่าขนส่ง ค่าน้ำร้อนน้ำชาตักตะบวยอะไรอีกประหลาด รายได้ของบริษัทตกต่ำลงไม่ใช่เหตุอื่น มันเป็นเพราะคุณไม่สนใจในกิจการค้าของบริษัท"

นายโอหนุ่มลูกจีนเช่นเดียวกับกิมหงวนถูกประณามเช่นนี้ก็หน้าแดงหูแดงนัยน์ตาแดงเกิดอารมณ์ยั่วขึ้นทันที ซึ่งตามปกติผู้จัดการบริษัทผลิตรถยนต์เป็นคนฉุนเฉียวเลือกร้อนมูทะลุอยู่แล้ว ไม่เคยยอมให้ใครดูหมิ่นล่วงเกินก้าวร้าวเขา แม้แต่เพียงเล็กน้อย เขาจึงมองดูหน้าอาสาสมัครกิมหงวนด้วยนัยน์ตาวาวโรจน์ ซึ่งในเวลาเดียวกันนี้เองนายเอี่ยม น้องชายต่างมารดาของเขาก็กำลังมองดูอาสาสมัครกิมหงวนด้วยความไม่พอใจ

"อาสาสมัครกิมหงวนหรือหลักฐานอย่างไรหรือเปล่าครับ" นายโอถามเสียงกร้าว

อาสาสมัครกิมหงวนยิ้มแค้น ๆ

"อย่ามาทำตาเขียวกับผมหน่อยเลยนะ ผมไม่กลัวคุณหรือกลัวคุณโอ ผมรู้ว่าคุณเคยตะบันหน้าใครต่อใครมามาก แต่คุณจะมากระแทกหน้าผมเล่นง่าย ๆ นั้นยากหน่อยนะครับ ถึงคุณหนุ่มกว่าผมแต่ผมก็เคยเป็นนักมวยเหมือนกัน"

ประธานอำนวยการเตือนกิมหงวน

"กรุณาอย่าพูดนอกประเด็นครับเสียหงวน เมื่อคุณว่าการค้าของเราตกต่ำเพราะผู้จัดการบริษัทไม่สนใจ ก็ขอได้โปรดแสดงหลักฐานหรือชี้แจงให้คณะกรรมการทราบ อ้า-แล้วก็ผมขอเรียนให้ทุกท่านทราบไว้ด้วยว่า ที่นี่เป็นห้องประชุมอันมีเกียรติไม่ใช่ร้านกาแฟหรือร้านเหล้าครับ"

อาเสี่ยยิ้มให้กรรมการผู้จัดการซึ่งไม่มีใครจะกินเส้นกับเขามานานแล้วเพราะนายโอบก็ถือว่าเขาเป็นเศรษฐีใหญ่คนหนึ่ง ได้รับทรัพย์สินมรดกอันมหาศาลจากบิดาหรือเตี่ยของเขาเมื่อ ๓ ปีที่แล้วมานี้เอง ส่วนนายเอี่ยมน้องชายต่างมารดาซึ่งเป็นลูกเมีย้อย ก็มีส่วนแบ่งจากกองมรดกไปไม่น้อย เฉพาะเงินสด ๑๐ ล้านบาทแล้ว

"คุณโอบ คนอย่างผมไม่เคยให้ร้ายป้ายสีใคร หากความดีความชอบจากการเหยียบย่ำหัวคนอื่นขึ้นไป หรือปิดแข่งขาใคร ผมก็ไม่ทำเพราะไม่ใช่วิสัยของลูกผู้ชาย ที่ผมว่าคุณไม่สนใจกับกิจการบริษัทก็เพราะคุณมีเนื้อไว้ถึง ๖ บ้านด้วยกัน"

นายโอบโกรธจนปากสั่น

"ใช่ แต่ผมไม่ได้ทำให้งานของบริษัทเสียหาย ผมจะมีอนุสกก็คนไม่ได้หนักที่สวมหมวกของใคร"

เสี่ยหงวนโบกมือ

"อย่า-อย่าพูดกับผมแบบนักเลง คุณกับผมมีมันคนละรุ่น ถูกละคุณจะมีเมียน้อยสักกี่คนก็ไม่ได้หนักบาลผม แต่คุณเอาเวลาทำงานแอบไปหาเมียน้อยของคุณ บางวันคุณมาทำงานเกือบ ๑๑ โมง บางทีกำลังทำงานพอเมียน้อยโทรศัพท์มา คุณก็ผลุนผลันออกจากออฟฟิศวิ่งรถเข้ากรุงเทพฯ เป็นอันว่าวันนั้นไม่ได้ทำงาน ผมจะบอกความจริงให้คุณรู้ คนงานที่นี่ไม่น้อยกว่า ๓๐ คนจะเป็นพยานในเรื่องนี้ ถ้าหากว่าคุณปฏิเสธก็เรียกพยานมาสอบสวนกันต่อหน้าคณะกรรมการเลย ผมถือหุ้นในบริษัทนี้ สามล้านบาท ผมเป็นกรรมการคนหนึ่งของบริษัท ผมก็ต้องเอาใจใส่คอยดูความเคลื่อนไหวและวิธีดำเนินงานของคุณ"

นายโอบขบขามกรอด

"แล้วอาเสี่ยจะเอาอย่างไรกับผมว่ามา"

เสี่ยหงวนยิ้มเล็กน้อย

"ผมก็ต้องเสนอคณะกรรมการขอให้เปลี่ยนผู้จัดการบริษัทใหม่โดยเลือกเอาจากกรรมการคนใดคนหนึ่งซึ่งไม่ใช่ผม"

นายโอบอดลุกขึ้นยืนแล้วกระซอกกิมหงวนให้ลุกขึ้น มือซ้ายของเขารวบหน้าอกเสื้อ อ้าสากลของอาเสี่ยไว้

"คุณใส่ร้ายผม เพราะต้องการให้คุณสุชาติ พรรคพวกของคุณเป็นกรรมการผู้จัดการแทนผมใช่ไหมละ"

กิมหงวนยกท่อนแขนขวาปิดมือนายโอบออกโดยเร็ว แต่แล้วหมัดขวาของนายโอบก็เหวี่ยงปั้งกระแทกหน้าอาเสี่ย

ค่อนข้างแรงท่ามกลางความตกตะลึงของกรรมการ อาเสี่ยเซถลาออกไปปะทะขอบหน้าต่างตึก เขายกมือชี้หน้าผู้จัดการบริษัททันที

"อ้ายโอบ มึงชกหน้าผม"

เสียงใครต่อใครร้องห้ามตั้งลั่นห้อง แต่เสี่ยหงวนไม่ยอมฟังเสียงใครแล้ว เขาปลดแว่นตาขอบกระเบื้องเข้ากระเป๋ แล้วปราดเข้าตะลุมบอนเสี่ยโอบทันที ทั้งสองปะทะกันแบบมวยไทยอย่างอูดลุดเป็นการต่อสู้ที่ดุเดือดแถมขบขันและไม่มีการตื่นตื่นหวาดเสียว มวยนอกเวทีคู่นี้ไม่มีกรรมการห้ามมีคนดูเพียง ๔ คน คือคณะกรรมการของบริษัทนี้

ต่างชกกันตะกันถืบกันและถองกันอูดลุด ถึงแม้ว่านายโอบรูปร่างใหญ่กว่าเสี่ยหงวนและหนุมกว่า แต่ชั้นเชิงมวยของอาเสี่ยก็เหนือกว่ามาก เขาต่อสู้กับนายโอบด้วยแบบมวยไทยและมวยจีนปนกัน พวกกรรมการต่างลุกขึ้นจากโต๊ะถอยไปยืนรวมกลุ่มข้างประตูห้อง ไม่มีใครกล้าห้ามคู่ต่อสู้ซึ่งกำลังตะลุมบอนกัน ระดมอาวุธธรรมชาติประจำตัวเล่นงานอีกฝ่ายหนึ่ง หมัดอ๊ับเปอร์คัทของเสี่ยหงวนยังหนักแน่นรุนแรง เหวี่ยงปั้งเข้าไปที่ยุงข้าวทำให้นายโอบตัวอหลังโงงขมวดคิ้วนี้วหน้า และแล้วสุคขวาของเสี่ยหงวนก็ลั่นตุ้มถูกขากรรไกรข้างซ้ายผู้จัดการบริษัทเสียงดังกร๊อบ

นายโอบล้มลงป็นิ่งพิงเพียบบนพื้นห้อง นายเอี่ยมเห็นพี่ชายเสียทีก็ปราดเข้าช่วยนายโอบ วิ่งเข้าไปเตะเสี่ยหงวนเต็มเหนี่ยว อาเสี่ยยกแขนขึ้นปิดป้องและชกตอบ ใครต่อใครต่างร้องห้ามเสียงหลง นายโอบอดลุกขึ้นช่วยน้องชายเล่นงานกิมหงวน คราวนี้มวยนอกเวทีก็กลายเป็นสองต่อหนึ่ง ซึ่งเป็นธรรมดาอยู่เองที่ฝ่ายสองพี่น้องย่อมได้เปรียบ

เสี่ยหงวนถูกนายเอี่ยมเตะก้านคอตั้งฉากถึงกับชว่นเซไป นายโอบปราด เข้าประชิดตัวปล่อยหมัดตรงขวาถูกปากครึ่งจุมูกครึ่งกิมหงวนอย่างเหมาะเจาะ อาเสี่ยล้มลงก้นกระแทกพื้นและแล้วเขาก็บัวนพื้นออกมาจากปาก รวม ๒ ซี คือพื้นหน้าตอนบนของเขา เลือดที่ปากเสี่ยหงวนไหลออกมากลบบาก

"มา-ลุกขึ้นมาอ้ายหงวน" นายโอบร้องลั่น

อาเสี่ยแสร้งยิ้ม

"มึงชกกูพันทัก.....อ้ายโอบ.....กูพันทักกูต้องกินหลักแจว"

นายโอบเดินหัวเราะ

"อย่างนี้ดีแล้ว แกจะได้พ้นหลอ"

เสียงหวนขบกรามกรอด นัยน์ตาวาวโรจน์

"พ้นหลอ ถ้ายังจับก็หมดหวังเลี้ยงแมวตัวผู้" แล้วกิมหงวนก็แผ่นพรวดลุกขึ้นยืนด้วยความโกรธ อำนาจโทสะทำให้
อาเสี้ยดิ่งป็นพกวรือลเวอร ๙ มม. ในกระเป๋ากางเกงข้างขวาออกมา

"แกสองคนพี่น้องไม่ใช่ลูกผู้ชายใช้วิธีหมาหมู่ อย่ายู่เป็นคนเลยจะไปนรกเถอะเพื่อน"

โดยไม่มีใครคาดหมายว่ากิมหงวนจะทำเช่นนั้น ทุกคนตกตะลึงพริ้งเพริดไปตามกัน เมื่อกระสุนนัดแรกแผดคำรามขึ้น

"ปัง"

นายโอสะดั่งเอือกยื่นโงเงงไปมาแล้วล้มลงสิ้นใจตาย นายเอี่ยมทำท่าเหมือนจะกระโจนเข้าใส่กิมหงวน แต่แล้วเขาก็ถูก
อาเสี้ยยิงในระยะเผาขน

"ปัง"

กระสุนสังหารทะลุอกน้องชายของนายโอสะออกทางเบื้องหลัง นายเอี่ยมยกมือทั้งสองไขว่คว้าอากาศ แล้วร้องออกมาคำหนึ่ง

"กูดาย"

ร่างของเขาล้มลงทับศพพี่ชายต่างมารดา พวกกรรมการของบริษัทยืนตัวสั่นงันงกไปตามกัน สองพี่น้องต่างจบชีวิต
ด้วยกระสุนปืนของเสียงหวนมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของประเทศไทยและพันเอกพิเศษแห่งกองทัพบก ซึ่งบัดนี้เขากลายเป็นฆาตกร
ไปแล้วเพราะอำนาจโทสะนั่นเอง

เมื่อกิมหงวนหันไปมองดู คณะกรรมการนายเกษมก็ร้องเสียงลั่น

"อย่า-อย่าฆ่าพวกเรานะเสียงหวน"

อาเสี้ยกลืนน้ำลายเอือกโบหน้าของเขาขีดเผือด

"ไม่ฆ่าพรอกครีบอย่างกลัวผมเลย สองศพนี้ผมก็ติดตะรางไม่มีวันออกแล้ว ผมไม่มีเจตนาที่จะฆ่าคุณโอสะและคุณเอี่ยม
แต่ผมบันดาลโทสะจนลืมตัว คุณเอี่ยมชกผมพังกหักตั้งสองชีกผมก็เลยยิงเขาและคุณโอสะ ลาละครีบ สวัสดิ์ทุก ๆ คน อีกในราว ๒๐
ปีผมออกจากคุกผมจะมาประชุมกับพวกคุณอีก"

ความรักตัวกลัวติดตะรางทำให้เสียงหวนรีบออกไปจากห้องประชุมอย่างร้อนรน ภารโรงประจำห้องยืนตัวสั่นอยู่นอกห้อง
พอแลเห็นกิมหงวนเขาก็สะดุ้งเอือกรีบยกมือขึ้นชูทั้งสองข้างเป็นการยอมจำนน อาเสี้ยถือปืนพกคู่มือวิ่งเหยาะ ๆ ลงบันไดไปข้างล่าง
พนักงานของบริษัทหลายคนแลเห็นเขารู้ว่ากิมหงวนคงจะฆ่าใครคนใดคนหนึ่งหรือสองคนซึ่งเป็นกรรมการของบริษัท
เพราะเกิดโต้เถียงกันอย่างรุนแรง

ไม่มีใครกล้าติดตามมาจับกุมเสียงหวนแม้แต่คนเดียว อาเสี้ยแลเห็นรถคาดีลแล็คเก็งของเขาจอดอยู่ในหมู่รถเก๋งของพวก
กรรมการ เขาก็เก็บปืนพกใส่กระเป๋ากางเกงแล้วเดินลัดตดตนามตรงไปที่รถเก๋งคันงาม เจ้าแห้วกำลังนั่งฟังวิทยุอยู่ในรถพอแลเห็น
เจ้านายก็รีบปิดเครื่องรับวิทยุทันที

เสียงหวนเปิดประตูบานซ้ายตอนหน้ารถขึ้นมานั่งเคียงคู่กับเจ้าแห้ว

"เร็ว อ้ายแห้ว พวกมันกลับไปบ้านโดยเร็วที่สุด"

"รับประทานอาเสี้ยมีธุระร้อนหรือครับ"

"เร็วซีไวย แกจะชักหาหอกอะไรวะ ออกไปให้พันบริษัทเฮงชวยนี้เสียก่อนจะเล่าให้ฟัง"

เจ้าแห้วเปิดสวิทซ์ไฟสตาร์ทเครื่องยนต์ร่นำคาดีลแล็คเก็งแล่นปราดออ กไปจากที่จอดของมันทันที แยกยามที่ประตูรั้ว
นอกถนนรีบลุกขึ้นยืนสละสามเสียงหวนในฐานะที่เขาเป็นกรรมการของบริษัทคนหนึ่ง คาดีลแล็คเก็งเลี้ยงขวามีอมาตาม
ถนนเพชรเกษมพออกมาพันเขตบริษัทเสียงหวนก็ถอนหายใจโล่งอก

"รับประทานอาเสี้ยของพมมีท่าทางกระสับกระส่ายร้อนรนอย่างไรชอบกล" เจ้าแห้วพูดยิ้ม ๆ "มีอะไรเกิดขึ้นกระมังครับ"

เสียงหวนพินยืม

"ใช่ เมื่อกี้ตอนที่แกนั่งรอคอยฉันอยู่ที่รถแกได้ยินเสียงปืนหรือเปล่า"

เจ้าแห้วขมวดคิ้วย่น

"เสียงปืนหรือครับ รับประทานพมนี้กว่าหลานชายผู้อำนวยการบริษัทเล่นยิงปืนแก๊ปกัน รับประทาน พมเห็นถือปืนแก๊ป
วิ่งเล่นอยู่ทางหน้าตึก"

อาเสี้ยเดินหัวเราะ

"แจะตกใจไม่น้อยถ้าฉันจะบอกแจะว่าฉันมีเรื่องกับผู้จัดการบริษัทและน้องชายของเขา เกิดปะปากกันขึ้นระหว่างประชุมนี้ยังง...คุณเยี่ยมชกฉันพันร่วงไปสองซี ฉันโมโหเดือดขึ้นมาก็ควักปืนออกมาจัดการส่งไปทัศนจรเมืองผีเสียทั้งสองคนพี่น้องแล้วฉันก็รีบลงมาหาแจะ"

เจ้าแห้วนัยน์ตาเหลือกลาน ความตื่นเต้นตกใจทำให้เจ้าแห้วถึงกับต้องหยุดรถชิดขอบซ้ายของถนนเพชรเกษมแล้วหันมามองดูหน้ากิมหงวน

"อาเสียฆ่าเขาตาย..." เจ้าแห้วตะโกนลั่นถนน

"เอา - แหกปากเข้า พุดเบาๆ ซีไวย่เรื่องคอขาดบาดตายเช่นนี้ตะโกนถามมื่ออย่างทีไหน"

คราวนี้เจ้าแห้วกระซิบกระซาบ

"รับประทานมันตื่นตื่นนี้ครับ"

เสียหงวนถอนหายใจหนัก ๆ

"ทั้งคุณโอและคุณเยี่ยมแห่งทั้งคู่ ถูกยิงทะลุอกทั้งสองคน ไปเถอะอ้ายแห้ว รีบพาฉันไปบ้านเพื่อฉันจะได้ปรึกษาหารือกับเพื่อน ๆ ของฉันว่าฉันควรจะทำอย่างไรดี บางทีฉันอาจจะหนีไปอยู่เมืองลาวก็ได้ พอหมดอายุความก็กลับเข้ามา"

"ว่า รับประทานอย่าหนีเลยครับ กว่าจะหมดอายุความอาเสียก็ต้องตะบันน้ำรับประทานแล้ว ลูความเถอะครับมอบตัวให้ตำรวจแล้วต่อสูคดี รับประทานมีทางสู้แห้ว ๆ อาเสียถูกคุณโอกับคุณเยี่ยม กลุ่มรุมไม่ใช่หรือครับ" พุดจบเจ้าแห้วก็นำคาติลแล็คแก๊งออกแล่นต่อไป

"ถูกละ เขากลุ่มรุมเล่นงานกัน แต่เขาไม่มีอาวุธ กันจะต่อสู่ว่ากันใช้ปืนยิงสองพี่น้องป้องกันตัวก็คงไม่พ้นตาราง เพราะเป็นการป้องกันตัวเกินกว่าเหตุ"

เจ้าแห้วเต็มไปด้วยความวิตกเป็นทุกข์แทนกิมหงวน

"รับประทานอาเสียมีเงินหาทนายชั้นดีสู้ความซีครับ"

"ตามรูปคดีไม่มีทางสู้ไวย่ ฉันทำได้สองวิธีเท่านั้นคือหลบหนีไปนอกประเทศ หรือมิฉะนั้นก็มอบตัวให้ตำรวจรับสารภาพตามข้อหาว่าฉันฆ่าเขาเพราะบันดาลโทสะจนลืมตัว ฉันถูกกลุ่มรุมและถูกชกฟันหัก"

"รับประทานก็อดคิดคุกแห้วซะซีครับ"

"ก็ติดนะซี ลัก ๕ ปีก็ยังมี"

เจ้าแห้วทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

"รับประทาน ๕ ปีอาเสียออกมาก็จำถนนหนทางไม่ได้ เพราะความเจริญทางด้านวัตถุมันเกิดขึ้นรวดเร็วมาก โอโย... แยะละครับ รับประทานอาเสียไม่ควรยิงเขาเลย อาเสียของผมหกลายเป็นฆาตกรไปแล้ว ถ้าติดคุกอาเสียก็ต้องถูกถอดจากยศทหาร"

"นั่นนะซี ฉันกำลังคิดอยู่เดี๋ยวนี" แล้วอาเสียก็ยิ้มให้เจ้าแห้ว "อ้าว - ร้องไห้ทำไมวะ แกร้องไห้เพราะกลัวว่าระหว่างที่ฉันติดคุกแจะฆาตกรรายได้ไปใช้ไหมล่ะ"

"ใช่แล้วครับ" เจ้าแห้วสารภาพตามตรงแล้วสะอื้น "รับ ประทาน อาเสียเคยทาบผมอย่างน้อยวันละยี่สิบสามสิบบาท รับประทานอาเสียมีฐานะไปติดตะรางเสียแล้วผมก็แยะ"

เสียหงวนยิ้มแหย่ง ๆ

"ฉันก็แยะเหมือนกัน ฉันไม่ควรฆ่าเขาเลย อ้ายเรื่องโมโหวู่วามของคนเรานี้แหละ มันทำให้หมดความยับยั้งชั่งใจ ถ้าหากว่าคุณเยี่ยมไม่ต่อยฉันจนพันหัก ฉันก็คงไม่ควักปืนออกมายิงเขากับพี่ชายของเขา แจะดูหน้าฉันซี..."

แล้วกิมหงวนก็แยกเขี้ยวให้เจ้าแห้วมองดูฟันของเขาซึ่งฟันบนหักไป ๒ ซี่

"เห็นไหมล่ะฉันกลายเป็นตาแก่ฟันหลอไปแล้ว"

เจ้าแห้วหัวเราะที ๆ

"รับประทานหน้าตาอาเสียเปลี่ยนไปมากครับ"

"ก็นั่นนะซี ฉันฟันหลออย่างนี้ฉันจะไปเลี้ยงแมวตัวผู้ได้อีกอย่างไร ถึงใส่ฟันฟันใส่มันก็โยกหรือคลอนแคลนไม่เหมือนพันธุ์ธรรมชาติ ฟันโยกก็เลี้ยงแมวตัวผู้ไม่ได้เหมือนกัน"

เจ้าแห้วทำหน้าที่งอน

"รับประทานผมไม่เข้าใจเลยครับอาเสีย แมวกับฟันของคนเรานี้มีความสัมพันธ์กันอย่างไรครับ"

"ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน อาจจะเป็นโชคดีโชคร้ายก็ได้ ชาวฮียิปต์เขาถือว่าแมวเป็นสัตว์ประเสริฐเป็นเทพเจ้าที่นำโชคดีมาให้คนไทยเราก็คือว่าแมวเป็นสัตว์เลี้ยงที่น่ารักนำโชคมาให้ แมวทุกตัวมันตั้งจิตอธิษฐานอยากให้เจ้าของของมันรำรวยเป็นเศรษฐี"

เพื่อมันจะได้กินจานเงินจานทอง แต่คนพันดีเขาห้ามเลี้ยงแมวตัวเมียอะ แล้วก็คนพันหัทหรือพันหลอเขาก็ห้ามเลี้ยงแมวตัวผู้ เหตุผลเป็นอย่างไรมันก็ไม่รู้เหมือนกัน เออ - คุยเรื่องแมวค่อยสบายใจหน่อย แอ้วไวยูกู อยู่ดี ๆ ไม่ว่าดีเลือกไปฆ่าเขาตาย ยังตัดสินใจไม่ถูกว่าจะทำอย่างไรดี ป่านนี้ทางบริษัทเขาคงโทรศัพท์บอกตำรวจเจ้าของท้องที่แล้ว"

"รับประทานอาเสี่ยไม่ควรจะยัวะขนาดนี้ครับ"

"บู๊โธ่ ไม่เคยมีใครทำกับฉันอย่างนี้หรืออ้ายแห้วแล้วก็อากาศมันร้อนจัดด้วย ตามธรรมดาฉันก็เป็นคนมูทะลุอยู่แล้ว กลุ้มใจจึงไวยูประเดี่ยพอยิ่งตัวตายเสียเลยจะได้หมดเรื่อง"

คาดิลแล็คเก็งแล่นมาถึงสามแยกท่าพระก็เลี้ยวซ้ายมือไปตามถนนจรัลสนิทวงศ์ตัดตรงไปสะพานกรุง-ธน ซึ่งทางด้านนี้ รถไม่มีใครจะติดกันเหมือนทางสะพานพุทธยอดฟ้า เสียหงวนนั่งกระลับกระส่ายมาในรถตลอดทาง มองเห็นภาพตนเองอยู่ในศาล และแว้วเสียผู้พิพากษาอ่านคำตัดสินให้จำคุกเขาตลอดชีวิต เขาจะต้องสูญเสียอิสรภาพในคราวนี้ เกียรติยศชื่อเสียงก็จะสิ้นสุดลง ยิ่งคิดก็ยิ่งกลุ้มใจ

เจ้าแห้วพาเสียหงวนมาถึงบ้าน "พัชรภรณ์" ในเวลาประมาณ ๑๖.๐๐ น. ซึ่งตามเวลาที่กล่าวนี้เจ้าคุณปัจจนิกฯ กับพล. นิกร และศาสตราจารย์ดิเรกเพิ่งกลับมาจากทำงานก่อนหน้านี้ไม่ถึงครึ่งชั่วโมง สามสหายกับท่านเจ้าคุณนั่งพักผ่อนสนทนากัน อยู่ที่เรือนต้นไม้หน้าตึกใหญ่

คาดิลแล็คเก็งคลานมาหยุดหน้าเรือนต้นไม้พอดี

กิมหงวนเปิดประตูก้าวลงจากรถในท่าทางหงอยเหงาผิดปกติ เขาเดินเข้ามาในเรือนต้นไม้อย่างแช่มช้าเหมือนกับการเคลื่อนไหวของผีดิบ ใบหน้าหม่นหมองเศร้าซึมไปเป็นคนละคน นิกรดูเพื่อนเกลอของเขาอย่างแปลกใจ

"แกกำลังอยู่ในบทโศกหรืออ้ายหงวน"

อาเสี่ยพยักหน้าช้า ๆ

"ฮือ กันกลายเป็นฆาตกรโหดไปเสียแล้ว เพื่อนเอ๋ยตอนนี้ไปกันจะต้องจากเพื่อน ๆ ไปอยู่ในคุกไม่ต่ำกว่า ๒๐ ปี หรืออาจจะถูกศาลพิพากษาประหารชีวิตก็ได้" พูดจบเขาก็ทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ว่างระหว่างพลกับนิกรในท่าทางโศกสลด

ทุกคนเข้าใจว่าอาเสี่ยพูดเล่น เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะหึ ๆ

"ถอดเสื้อออกเสียก่อนซีไวย"

อาเสี่ยสั่นศีรษะ

"ไม่ละครับ ประเดี่ยตำรวจก็คงตามมาที่นี่รับตัวผมไปโรงพัก"

"เรื่องอะไรวะ" ท่านเจ้าคุณพูดยิ้ม ๆ

"ผมฆ่าคนตายครับ" อาเสี่ยพูดเสียงหนักแน่น "ผมไม่ได้พูดเล่นนะครับ ผมพูดจริง ๆ ไม่เชื่อถามอ้ายแห้วดูก็ได้"

เจ้าแห้วเดินเข้ามาในเรือนต้นไม้พอดี

"รับประทานเป็นความจริงครับ อาเสี่ยยิงนายโธผู้จัดการบริษัทผลิตกรรมยางรถแล ะนายเอี่ยมน้องชายของนายโธตายครับ รับประทานผมพาอาเสี่ยหนีมาจากบางแคครับ"

คราวนี้ท่านเจ้าคุณและสามสหายหน้าตื่นไปตามกัน พลกล่าวกับเสียหงวนทันที

"แกฆ่าเขาตาย...."

"ใช่ เห็นไหมล่ะพันกันหายไปสองซีกนี่ยังงั้น ก้นกับนายโธเกิดวางมวยกันในห้องประชุม นายเอี่ยมช่วยพี่ชายเขาเล่นงานกัน ชกกันเสียพันหัท ก้นโธโหมงลิ้มตัวก็ควักปืนออกมากดสองพี่น้องเข้าคนละนัด นอนตายแหงแก้อยู่ในห้องนั้น แล้วกันก็หนีมา"

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ นัยน์ตาเหลือก

"ตายละอ้ายหงวน ทำไมแกบออย่างนี้วะ"

อาเสี่ยยิ้มแค้น ๆ

"ผมบอกคุณอาไม่ถูกเหมือนกันครับว่าทำไม มถึงฆ่าสองพี่น้องคู่นั้นซึ่งการชกปากกัน ไม่น่าจะถึงกับยิงทิ้งเลย ผมคิดว่ามัน ถึงคราวของผมครับ"

นิกรพูดตัดบท

"เรื่องเล็กไวย้อ้ายหงวน กินเหล้าเถอะ เอ้า-โซดากำลังเย็นเจี๊ยบทีเดียว ฆ่าคนตายสองคนมันเป็นของธรรมดาเหลือเกิน ถ้าแกไม่ถูกประหารชีวิตก็ติดตลอดชีวิต"

อาเสี่ยมองดูนิกรอย่างเตีอดตาล

"นี่นะระเรื่องเล็ก"

"ใช่ แกวิตกเป็นทุกข้ออย่างไรแกก็ต้องมีฐานะไปติดตะรางอย่างไม่ต้องสงสัย คนเราทำแล้วอย่ากลัว เมื่อกลัวแล้วก็อย่าทำอย่างกันยังรับรองว่ากันไม่ฆ่าใครเพราะกันกลัวติดคุก"

กิมหงวนค่อย ๆ หันมามองดูพล

"กันหนีไปอยู่เมืองลาวดีไหมเพื่อน"

พลลั่นศีรษะไม่เห็นพ้องด้วย

"อย่าหนีเลยอ้ายหงวน แกไม่ใช่นักโทษการเมืองหรือผู้ลี้ภัยการเมือง แกหนีไปอยู่เมืองลาว เจ้าหน้าที่ตำรวจของเรา ก็จะติดต่อตำรวจลาวให้จับตัวแกส่งมา เพราะเรามีสัญญากันในเรื่องผู้ร้ายข้ามแดน"

เสี่ยหงวนร้องไห้โฮ

"หมายความว่าแกจะให้กันสู้คดียังงั้นหรือ"

"ถูกแล้ว สู้คดีเพื่อให้หนักเป็นเบา เพื่อให้ศาลลงโทษแก่ในฐานะป้องกันตัวเกินกว่าเหตุ สมมุติว่าศาลตัดสินจำคุก ๑๐ ปี แกอาจจะได้ลดโทษกึ่งหนึ่งเหลือเพียง ๕ ปีเท่านั้น"

นิกรพูดเสริมขึ้น

"นั่นนะซี คนมีเงินอย่างแกติดคุกเพียง ๕ ปีก็ไม่เดือดร้อนอะไร นึกว่าเปลี่ยนสถานที่ไปพักพ่อนหามุมสงบในคุก รับรองว่าแกติดคุกแน่ ถึงอย่างไรก็ไม่มีการรอด"

เสี่ยหงวนแหม่มปากแน่น มองดูนิกรราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ

"ฉันอยากยิงแกทิ้งอีกศพหนึ่งผ่าเถอะวะ แกไม่ได้พูดให้กำลังใจหรือปลอบขวัญกันเลย ฟังแกพูดแล้วล้วนแต่กันจะต้องติดคุกอย่างไม่มีปัญหา"

"ก็ยังมีนะซีไว้ย แกฆ่าคนตายถึงสองคนแกจะลอยนวลอยู่ได้อย่างไร อ้าว-ไม่ต้องหัวเราะ"

กิมหงวนละอื้น เขาพูดพลางร้องไห้พลาง

"ร้องไห้ไว้ยไม่ได้หัวเราะ ฮือ ฮือ กันกลัวติดคุกวะ เกิดจากท้องพ่อท้องแม่ไม่เคยเลย"

นิกรว่า "ไม่เคยก็ลองดูบ้าง ลูกผู้ชายต้องลองทุกอย่าง"

อาเสี่ยลืมตาโพลง

"ถ้ายังงั้นแกเข้าไปอยู่ในคุกกับฉันเอาไหมล่ะ"

นิกรสะดุ้งโหยงแล้วพูดเสียงอ่อย

"ไม่เอาไว้ย"

อาเสี่ยเปลี่ยนสายตามาที่ศาสตราจารย์ดิเรก

"กันควรจะทำอะไรดีล่ะ หมอช่วยแนะนำกันหน่อยซีไว้ย"

นายพลดิเรกยิ้มเล็กน้อย

"ยากมาก แกหาคนต่อหน้าคณะกรรมการของบริษัทซึ่งคนเหล่านั้นจะเป็นประจักษ์พยาน กันมีความเห็นเหมือนอย่างอ้ายพลนั่นแหละ แกควรมอบตัวให้ตำรวจเขาและหาทนายต่อสูคดีนี้ รับสารภาพต่อศาลว่าแกยิงนายโอบกับนายเอี่ยม เพราะแกถูกกลุ่มมั่วทำร้ายและบันดาลโทสะจนลืมตัว อ้างความดีความชอบต่อศาลขอความกรุณาลดหย่อนผ่อนโทษ อ้า-ไม่จำเป็นต้องหาทนายก็ได้ เตรียมตัวไปโรงพักเถอะพวกเราจะพาแกไปมอบให้ตำรวจเขา"

เสี่ยหงวนร้องไห้อีก แล้วหยิบแก้วเหล้ายกขึ้นดื่มอีก ๆ รวดเดียวหมดแก้วเป็นการปลอบใจตัวเองให้เข้มแข็ง

"กันไม่ไปโรงพักหรือหมอ กันหนีดีกว่าไว้ย"

ศาสตราจารย์ดิเรกซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

"อย่าหนีเลยวะอ้ายหงวน ถึงหนีแกก็หนีไปไม่รอด"

"แต่กันกลัวติดคุก" เสี่ยหงวนพูดพลางร้องไห้พลาง

นิกรพูดเสริมขึ้น

"ทำให้สบายเถอะนำอ้ายหงวน ยุคนี้เป็นยุคพัฒนาการประเทศ กรมราชทัณฑ์ เขาได้ปรับปรุงตะรางทุกแห่งให้ดีขึ้นแล้ว นักโทษอยู่กันคนละห้อง นอนเตียงไม้สักพ่นแล็คเกอร์ ที่นอนยางพองน้ำ ทุกห้องมีเครื่องปรับอากาศ มีตู้เย็นใส่ผลไม้ และเครื่องกระป๋องนมเนยไว้ให้พร้อม มีทีวีให้ดู และมีวิทยุให้ฟังแก้เหงา เข้ากินขนมปังกาแฟไข่ดาวหมูแฮม เทียงกินอาหารจีน ขนมจีบซาลาเปา, ปายกินน้ำชาหรืออาหารว่าง ค่ากินอาหารชุดแบบอาหารฝรั่ง ตอนดึกแถมขับเป็อร์อีกมือหนึ่ง ถ้าใครไม่กินอาหารของเรือนจำ เขาก็จะจ่ายเบียร์เลี้ยงให้วันละ ๑๐๐ บาท"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะกำกวมองดูลูกเขยจอมทะเล้นของท่านอย่างขบขัน

"ถ้าเป็นอย่างแกว่าละก้อถนนหนทางเรียบเป็นป่าช้าเขียวไว้วัย ผู้คนคงพากันไปติดคุกหมด ขนาดกินข้าวแดงแกงส้ม หัวปลาเค็มกับผักบุ้งทิ้งรากทั้งโคน ในคูกยังเกือบจะไม่มีที่ว่าง"

ทันใดนั้นเอง เจ้าแห้วซึ่งยืนจ้องอยู่ข้างราวลูกกรงเรือนต้นไม้ก็ร้องขึ้นดัง ๆ

"อาเสี่ยครับ รับประทานตำรวจมาแล้ว"

ทุกคนสะดุ้งเฮือกพร้อม ๆ กัน ต่างได้ยินเสียงแตรไซเรนที่ดังครวญครางแว่วมาแต่ไกลและใกล้เข้ามาทุกที อาเสี่ยตัวลั่นนั่งงกแกลังพุดปลอบใจตัวเองว่า

"หอรดับเพลิงกระมัง"

นิกรพยักหน้าให้เสี่ยหงวนและพุดยิ้ม ๆ

"ต่อร้อยบาทเอาซีหมาก่อนเดี๋ยวเท่านั้น รถตำรวจแหง ๆ ไม่ใช่รถดับเพลิงหรือ รถดับเพลิงเสียงมันดังกว่านี้และห่ากว่า ตำรวจกองปราบคงมารับแอกอย่างไม่ต้องสงสัย"

เสี่ยหงวนแยกเขี้ยวจ้องมองดูหน้าเพื่อนเกลอของเขาอย่างเดือดตาล

"อ้ายระยำ ไม่เคยพุดให้กำลังใจกันเลย"

นิกรหัวเราะ

"ก็แกเลือกไปฆ่าเขาตายทำไมละ เป็นเศรษฐีไม่ชอบอยากเป็นฆาตกร"

อาเสี่ยร้องไห้โฮ หันมาทาง ดร. ดิเรกแล้วยกมือไหว้ เสียงหวอดังใกล้เข้ามาอีกแล้วสงบเงียบเมื่อถึงหน้าบ้าน "พัชราภรณ์"

"หมอ ช่วยกันเถอะเพื่อน"

นายพลดิเรกอมยิ้ม

"กันรับรองว่าแกไม่ติดตะรางหรืออ้ายหงวน"

"หา ฆ่าคนตายถึงสองศพไม่ติดคุกมีอย่างไหน"

"แต่กฎหมายไม่เอาโทษผู้ที่วิกลจริตหรือผู้ที่กำลังป่วยเป็นโรคจิต"

อาเสี่ยหัวเราะกำก

"หมายความว่ากันเป็นบ้าหรือนี้...."

"อไร่ หากแกมีสติสัมปชัญญะแล้วคนอย่างแกยอมไม่ฆ่าใครนอกจากพวกข้าศึกหรือว่าแกต้องต่อสู้ป้องกันชีวิตของแก"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กล่าวกับ ดร. ดิเรกทันที

"อ้ายหงวนเป็นบ้าจริง ๆ หรือดิเรก"

"อไร่ อย่าเรียกว่าบ้าเลยครับเรียกว่าโรคจิตดีกว่า"

ท่านเจ้าคุณขมวดคิ้วย่น

"บ้าทำไมถึงพุดกันรู้เรื่องละ"

ศาสตราจารย์ดิเรกหัวเราะเบา ๆ

"คนใช้โรคจิตผมเถไปครับที่พุดกันรู้เรื่อง แต่ประสาทส่วนสมองของเขาเสียไปแล้ว บางขณะเขาอาจจะทำอะไรลงไป ด้วยจิตไร้สำนึกเป็นต้นว่าฆ่าคนตายหรือเดินเปลือยกายล่อนจ้อนเชือดคอตัวเอง ทำอะไรแปลก ๆ อย่างที่คนทั่ว ๆ ไปเขาไม่ทำ"

พลมองดูเจ้าแห้วแล้วกล่าวกับเจ้าแห้วทันที

"แกออกไปสังเกตการณ์ที่หน้าบ้านซีอ้ายแห้ว ถ้าตำรวจเขาจะเข้ามาจับอ้ายหงวนก็พาเขาเข้ามาเถอะ เมื่ออ้ายหงวนมีสติวิปลาสตำรวจก็คงไม่ดำเนินคดี"

เจ้าแห้วชะงักงอนามองไปทางประตูรั้วนอกถนน แล้วสะดุ้งโหยงหันมารายงานให้เจ้านายของเขาทราบ

"รับประทานฉลามบกคันหนึ่งจอดอยู่นอกประตูครับ"

เสี่ยหงวนแผ่นพรตลุกขึ้นยืนเมื่อเจ้าแห้วเดินลงไปจากเรือนต้นไม้ อาเสี่ยมองดูเพื่อนเกลอทั้งสามในท่าที่หวาดหวั่น

"กันไม่ยอมให้ตำรวจจับหรือ กันเป็นนายทหารชั้นผู้ใหญ่ ถ้าจะจับกันต้องให้สารวัตรทหารมาจับ กันจะขึ้นไปหลบซ่อนตัวอยู่บนตึกนะ"

นายพลดิเรกพุดเสริมขึ้น

"ขึ้นไปอยู่ในห้องลับก็แล้วกัน อย่าให้คุณอาและเมีย ๆ ของพวกเรารู้เรื่องนี้เลย ไปเถอะพวกเราจะเจรจากับตำรวจเอง ตำรวจที่มาจับแกต้องรู้จักกับพวกเราแน่ ๆ"

อาเสียวิ่งเหยาะ ๆ ออกไปจากเรือนต้นไม้ด้วยความรักตัวกลัวติดตะราง นิกรกล่าวขึ้นอย่างเป็นทางการว่า "ที่แรกนึกว่าอ้ายเสียมันพูดเล่นสนุก ๆ เสียอีก ไม่น่าเชื่อเลยที่มันยิงคนตายถึงสองศพ เพื่อนเรากลายเป็นฆาตกรโหดไปแล้ว แย่ละโว้ย"

นายพลดิเรกยิ้มให้นิกร

"ไม่เป็นไรหรอกอ้ายกร ขณะนี้อัยหงวนเป็นคนไข้โรคจิต บางที่อัยหงวนจะต้องไปอยู่โรงพยาบาลจิตชั่วระยะเวลาหนึ่ง เพื่อรักษาตัวให้หายเป็นปกติ"

"แน่ใจหรือหมอ" พลถามขึ้นบ้าง

"ออว์ เววตาของอัยหงวนมันบอกอยู่ชัด ๆ เรื่องโรคจิตหรือโรคประสาทกันมีความชำนาญพอตัวเหมือนกัน"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พูดเสริมขึ้น

"แต่อย่างไรเสียตำรวจเขาก็คงไม่ยอมให้แกเป็นคนวินิจฉัยว่าอัยหงวนเป็นโรคจิตเพราะแกเป็นเพื่อนกับมัน"

ดร. ดิเรกหันมาทางพ่อตาของเขา

"อ้อ หมอโรคจิตคนใดตรวจอัยหงวนก็ต้องลงความเห็นว่ายัยหงวนเป็นโรคจิตอย่างไม่ต้องสงสัย เพียงแต่มองดูม่านตาก็รู้ครับ"

นิกรชักใจไม่ดี

"อือ แปลกโว้ย คนเราบทมันจะเป็นบ้ามันก็เป็นง่าย ๆ แกช่วยดูนัยน์ตากันซีมีอะไรผิดปกติบ้างไหม"

"โน ไม่มีอะไรหรอกนอกจากซีตาก่อนเบ้อเริ่มที่หัวตาขวาเซ็ดออกเสียทีซี"

นิกรทำคอยืนรับดึงผ้าเซ็ดหน้าออกมาจากกระเป๋าเสื้อฮาไว เซ็ดนัยน์ตาข้างขวาของเขา ท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างครั้นเครง

เจ้าแห้วนำนายร้อยตำรวจโทในเครื่องแบบคนหนึ่งเข้ามาในเรือนต้นไม้ เขาคือรองสารวัตรกองปราบปรามสามยอดหรือ ร.ต.ท. พจน์ พรรณราย ชายหนุ่มวัย ๒๖ ปีร่างสมำทสูงโปร่งใบหน้าหล่อเหลาแบบพระเอกหนัง สุภาพเรียบร้อยแต่เสียอย่างเดียว ขอบพูดกับใครต่อใครว่า "ไปโรงพัก" จนเคยตัว แม้กระทั่งแม่ม่ายของเขาเล่นไพ่เขาก็เคยพูดกับแม่ม่ายของเขาอย่างนอบน้อมว่า "ไปโรงพักเถอะครับ" ซึ่งในที่สุดเขาก็ต้องควักกระเป๋าจ่ายเงินค่าปรับให้แม่ม่ายของเขาในฐานะเล่นไพ่ผองไทย

ร.ต.ท. พจน์ ถือหมวกแก๊ปไว้ในมือขวา เขายกมือไหว้ พล, นิกร, ศาสตราจารย์ดิเรกและเจ้าคุณปัจจนิก ๆ อย่างนอบน้อม เนื่องจากรู้จักคุ้นเคยกันมาแต่ก่อน และโดยเฉพาะ ดร. ดิเรก เคยสอนวิชาพิสูจน์หลักฐานให้เขาด้วย

"สวัสดีทุก ๆ ท่านครับ" รองสารวัตรพูดยิ้ม ๆ

ทุกคนต่างรับไหว้และโอภาปราศรัยกับนายตำรวจหนุ่มเป็นอย่างดี พลเชิญให้ ร.ต.ท. พจน์ นั่งร่วมโต๊ะ

"มีธุระอะไรหรือเปล่าคุณพจน์" เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำเป็นไถ่ถาม "หรือว่าผ่านมาจากทางนี้ก็แวะมาเยี่ยมอาจารย์ของคุณ"

รองสารวัตรมองดูเจ้าคุณด้วยความเคารพนบ

"ผมได้รับคำสั่งจากผู้กำกับให้มาเชิญผู้การกิมหงวนไปกองปราบในข้อหาฆ่าคนตายครับ ท่านเจ้าคุณและทุกท่านคงจะทราบแล้วว่าผู้การกิมหงวนได้ยิงผู้จัดการบริษัทผลิตรถมยางรถและน้องชายของเขาตาย ในห้องประชุมของบริษัทแล้วผู้การกิมหงวนก็หลบหนีมาบ้าน"

พลกล่าวถามขึ้นทันที

"ทางบริษัทเขาโทรศัพท์ไปบอกกองปราบหรือคุณ"

"ครับ เขาแจ้งเหตุให้ทราบทางโทรศัพท์ครับ" แล้ว ร.ต.ท. พจน์ ก็หันมามองดูนายพลดิเรกอย่างเกรงใจ "ผมเสียใจจริง ๆ ครับที่ผมต้องทำงานตามหน้าที่ อาจารย์กรุณามอบตัวผู้การกิมหงวนให้ผมได้ไหมครับ"

ศาสตราจารย์ดิเรกทำหน้าที่ยิ้มครึ่งแหย

"แต่ถ้าเขาไม่ยอมไปกับคุณล่ะ"

"อาจารย์ช่วยพูดกับท่านท่านคงยอมครับ"

ดร. ดิเรกพินหัวเราะ

"คุณคงไม่รู้ว่พันเอกกิมหงวนเป็นโรคจิต"

รองสารวัตรลืมนตาโพลง

"ยังงั้นหรือครับ เป็นตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ"

"เป็นมาหลายวันแล้วตั้งแต่ล้มป่วยก่อน อาการของเขาเท่าที่ผมสังเกตดูก็ไม่รุนแรงอะไร ผมจึงไม่ได้ให้การรักษายาบาลวันนี้เมื่อตอน ๑๖ นาฬิกา เขาไปประชุมที่บริษัทผลิตรถยนต์ในฐานะที่เขาเป็นกรรมการดำเนินงานคนหนึ่ง เขาเกิดปะทะคารมกับผู้จัดการบริษัทอย่างรุนแรงจนกระทั่งชกต่อยกันขึ้น น้องชายของผู้จัดการช่วยพี่ชายเล่นงานกิมหงวน ตอนนี้อาการป่วยด้วยโรคจิตก็คงจะกำเริบขึ้นจนถึงขีดสุด เขาก็ควักปืนพกออกมายิงคุณโอและคุณเอี่ยมตาย แล้วเขาก็หนีกลับมาบ้านเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้เราฟัง"

นิกรกล่าวขึ้นทันที

"ผู้หมวดกลับไปเถอะครับ ไปเรียนให้ผู้กำกับทราบว่ายัยหงวนมันเป็นบ้า จับคนบ้าเอาไปก็ไม่มีประโยชน์ ดีไม่ดีมันก็จะไปอาละวาดที่กองปราบปรามทำให้พวกตำรวจรำคาญเปล่า ๆ ยัยหงวนเคยเป็นบ้ามาหลายครั้งแล้วนะครับ ผมเองก็เป็นเหมือนกันแต่ตอนนี้หายแล้ว"

รองสารวัตรหัวเราะเบา ๆ

"โปรดช่วยกันพูดกับผู้การกิมหงวนให้ยอมไปกองปราบกับผมเสียโดยดีเถอะครับ ถึงแม้ท่านป่วยเป็นโรคจิตผมก็ต้องพาตัวไปก่อน แพทย์ของโรงพยาบาลโรคจิตเท่านั้นที่จะพิสูจน์ว่าผู้การกิมหงวนเป็นโรคจิตหรือเปล่า ถ้าเป็นโรคจิตจริงเราก็เสนอปล่อยตัวผู้การกิมหงวน"

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ สามสหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกต่างมองดูหน้ากันแล้วศาสตราจารย์ดิเรกก็กล่าวกับรองสารวัตรซึ่งเป็นลูกศิษย์ของเขา

"ความจริงพันเอกกิมหงวนจะไม่ยอมมอบตัวให้คุณก็ได้เพราะเขาเป็นนายทหาร แต่ผมไม่อยากจะให้เป็นเรื่องยุ่งยากมากความ ผมจะขึ้นไปบนตึกพูดกับกิมหงวนให้เขาไปกองปราบกับคุณ"

ร.ต.ท. พจนันท์มือไหว้นายพลดิเรกทันที

"ขอบคุณครับอาจารย์ ผู้กำกับท่านก็สั่งผมมาแล้วว่าให้ผมอ้อนวอนอาจารย์ในเรื่องนี้ แล้วทางกองปราบจะรายงานด่วนให้ท่านผู้บัญชาการทหารบกทราบ ในการที่ผู้การกิมหงวนตกเป็นผู้ต้องหาในคดีฆ่าคนตายสองคน"

"อ้อไว้ คุณนั่งคุยกับเพื่อน ๆ ผมและพ่อตามผมไปกลาง ๆ นะ ผมจะต้องใช้เวลาราว ๑๐ นาทีในการพูดเกลี้ยกล่อมเขาเพราะกิมหงวนมีปืนพกติดตัวอยู่ เขาอาจจะยิงผมก็ได้"

"ครับ ขอขอบคุณครับ"

นายพลดิเรกพาตัวเดินออกไปจากเรือนต้นไม้ พล พชราภรณ์ มองดูเจ้าแห้วแล้วกล่าวว่า

"รถกองปราบอยู่ที่ไหน"

"รับประทานจอดอยู่นอกประตูรั้วครับ"

"แกออกไปเปิดประตูบ้านและบอกให้ตำรวจคนขับนำรถเข้ามาจอดที่โรงรถ แล้วก็รีบหาเครื่องตีกับบุหรี่ป้อนรับตำรวจที่อยู่ในรถด้วย"

เจ้าแห้วรับคำสั่งแล้วเดินออกไปจากเรือนต้นไม้อย่าง รีบร้อน นิกรรินเบียร์ใส่แก้วเบียร์เกือบเต็มแล้วส่งให้นายตำรวจหนุ่มแต่ ร.ต.ท. พจนันท์เสออย่างนอนน้อม

"ขอบคุณครับผู้การ ผมกำลังปฏิบัติหน้าที่ดีไม่ได้หรอกครับ" พูดจบเขาก็หันมายิ้มให้พล "ผมเสียใจครับที่ผู้การกิมหงวนยิงนายโอและนายเอี่ยมตาย ที่กองปราบพวกตำรวจก็ตื่นเดินไปตามกันครับ"

พลว่า "ถ้ากิมหงวนป่วยเป็นโรคจิตจริงตามที่ดิเรกพูดกับคุณ กิมหงวนก็คงทำไปด้วยจิตไร้สำนึก แต่เท่าที่ผมสังเกตดูก็ไม่เห็นว่ากิมหงวนมีอาการผิดปกติอะไรนี่ครับ หรือผมไม่ใช่หมอดูอาการไม่ออกก็ได้"

เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ พูดเสริมขึ้น

"อย่างไรก็ตาม ยัยหงวนก็ก่อเรื่องยุ่งยากเดือดร้อนอย่างมหันต์ทีเดียว ฆ่าคนตายถึงสองคนไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยตามธรรมดา มันก็ไม่ใช่คนดูร้ายอะไร ถึงโมโหจนเฉียวก็ไม่ถึงกับควักปืนออกมายิงใคร"

ร.ต.ท. พจนันท์ยิ้มเล็กน้อย

"ผมเองก็อดใจเต็มทนไม่อยากมาจับผู้การกิมหงวนเลยครับ นั่งลุ่มใจมาในรถตลอดทาง ผู้กำกับท่านสั่งให้มาเชิญผู้การโดยด่วน ความจริงมาเชิญตัวก็คือมาจับนั่นแหละครับ ผมเป็นนายตำรวจชั้นผู้น้อย จับนายทหารที่มียศเป็นพันเอกพิเศษไม่ใช่เรื่องที่ทำได้ง่าย ๆ สำหรับผม แต่ผมก็หวังในความกรุณาของศาสตราจารย์ดิเรกและทุก ๆ ท่านในที่นี้"

เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ พยักหน้าหงิก ๆ

"เราไม่เข้าข้างคนผิดหรอกคุณ เมื่อเจ้าหงวนฆ่าเขาตายก็ต้องให้ตำรวจจัดการตามกฎหมาย เรื่องบ้าหรือไม่บ้า เป็นเรื่องที่ตำรวจจะให้แพทย์โรคจิตพิสูจน์ ถ้าดิเรกขึ้นไปเกลี้ยกล่อมไม่สำเร็จ พวกเราจะช่วยกันเอาตัวกิมหงวนไปกองปราบให้ได้"

รองสารวัตรหนุ่มถอนหายใจโล่งอก

"ยังงั้นผมค่อยสบายใจหน่อยครับ ถ้าใคร ๆ เข้าใจตำรวจและร่วมงานกับกับตำรวจด้วยดีเช่นนี้ พวกตำรวจคงสบายใจขึ้นมาก พวกผมแยจจริง ๆ ครับ ทำงานเพื่อพิทักษ์สันติราษฎร์แต่ประชาชนเขาไม่มีใครชอบตำรวจ"

นิกรพูดโพล่งขึ้น

"จะชอบยังไงไหว ตำรวจชอบพูดประโยคเดียวเท่านั้นอะอะก็...ไปโรงพัก ไม่เคยชวนไปกินข้าวไปดูหนังหรือไปเที่ยว"

ร.ต.ท. พจน์หัวเราะเบา ๆ

"ทั้ง ๆ ที่ใช้คำว่าไปโรงพัก โจรผู้ร้ายพวกอาชญากรยังซุกซุ่มจนปราบไม่ไหวนะครับ"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ สบตากับรองสารวัตรท่านก็กล่าวว่า

"ประชาชนจะร่มเย็นเป็นสุข บ้านเมืองไม่มีโจรผู้ร้ายหรืออันธพาลเที่ยวซุ่มเหิงรังแกใครต่อใคร ก็เพราะตำรวจ ตำรวจยุคนี้เก่งจริง ๆ ฉะนั้นยอมรับว่ากิจการของตำรวจก้าวหน้าไปมาก นายตำรวจนายสิบและพลตำรวจมีสมรรถภาพดีขึ้น"

เวลาผ่านพ้นไปเกือบ ๑๕ นาที ศาสตราจารย์ดิเรกก็กลับเข้ามาในเรือนต้นไม้ด้วยสีหน้าเคร่งขรึมผิดปกติ เขาหยุดยืนข้างโต๊ะสี่เหลี่ยมยาวแล้วยกไหล่พร้อมกับแบมือออกทั้งสองข้าง

"ว่ายังไงไวย" พลถาม

นายพลดิเรกเลื่อนตัวเข้ามานั่งเก้าอี้ว่างที่หัวโต๊ะ

"อ้ายหงวนเริ่มอาละวาดแล้ว นุ่งกางเกงชั้นในตัวเดียวเดินพาดผ่านอยู่ในห้องทดลองของกัน หน้าตาโหดเหี้ยมเป็นคนละคน มันจำกันไม่ได้วะ"

"ทำไมแกไม่ลากตัวมันมา"

ดร. ดิเรกเค้นหัวเราะ

"มันมีระเบิดมืออยู่ในมือไวย มันคงจะลงไปเอาระเบิดมือในห้องใต้ดินเป็นระเบิดแรงสูงเสียด้วย มันไล่กันออกจากห้องแล็บ และชู้ว่าถ้ามันไม่ออกมา มันจะปะระเบิดมือใส่กัน"

"เอาละวา" ท่านเจ้าคุณอุทานขึ้น "อ้ายหงวนทำยุ่งแล้ว ประเดี๋ยวบ้านช่องได้ฟังทลายหมด"

นิกรกล่าวกับ ร.ต.ท. พจน์ ทันที

"แสดงหน่อยครับคุณพจน์ คุณพาลูกน้องมากี่คนละ"

"สามคนครับ"

"ดีแล้ว พาขึ้นไปจับอ้ายหงวนเถอะคุณ รีบพาตัวมันออกไปจากบ้านนี้โดยเร็วพวกผมจะได้ปลอดภัย"

"ว่า" รองสารวัตรตรง "ผู้การกิมหงวนมีลูกระเบิดมือผมไม่กล้าจับหรอกครับ"

"อ้าว ไหงพูดอย่างนี้ในเมื่อคุณเป็นผู้พิทักษ์สันติราษฎร์"

"โอ้-เมียมเพิ่งท้องได้ ๖ เดือนผู้การเห็นใจผมบ้างซีครับ เกิดระเบิดตูมตามขึ้นผมมีอันเป็นแห่งทิ้งไป เมียมก็เป็นม่ายเท่านั้น"

"ก็เป็นอะไรไปละในเมื่อเมียมคุณจะได้รับบำนาญพิเศษลูกออกมาก็ไม่เดือดร้อน จัดการหน่อยซีครับ" พูดจบเขาก็หันมาทางศาสตราจารย์ดิเรก "คุณอา กับเมียม ๆ ของพวกเราเรื่องอ้ายหงวนเป็นบ้าแล้วหรือยัง"

นายพลดิเรกสั่นศีรษะ

"ไม่รู้หรอก เล่นไฟกันอยู่ข้างบน"

นิกรกระแอมขึ้นดัง ๆ แล้วพูดกลบเกลื่อน

"หา ช่วยกันกวาดหยักไย้อยู่ข้างบนระอะ จริงซีนะมะรีนนี่เป็นวันคล้ายวันเกิดของคุณอาแล้ว"

ร.ต.ท. พจน์ มองดูหน้านิกรอย่างขบขัน

"อาจารย์บอกว่าเล่นไฟนะครับไม่ได้บอกว่ากวาดหยักไย ผมไม่ได้มาจับไฟหรอกครับ ผมมาเชิญตัวผู้กา รกิมหงวน ไฟฟองเล่นกันสนุก ๆ ในครอบครัวระหว่างแม่ฟัวลูกสะใภ้หลานสะใภ้ผมไม่จับหรอกครับ"

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

"ค่อยยังชั่วหน่อย ที่นี้เล่นไฟกันทุกวันแหละครับ เมียม ๆ ของพวกเรากับคุณอาของผม ตองละบาทช่อง ๕ บาท เล่นกันทั้งวันทั้งคืน บางทีไม่มีใครได้ใครเสียกินเลยกันสักบาทสองบาททะเลาะกันหน้าดำหน้าแดง แต่ชื้อของให้กันเป็นหมื่น ๆ ได้"

พลพุดเสริมขึ้น

"อย่ามัวพุดเล่นอยู่เลยวะอ้ายกร ขึ้นไปหาอ้ายหงวนเถอะ พวกเราจะต้องพยายามเอาตัวอ้ายหงวน ไปกองปราบให้ได้ในฐานะที่เราเป็นพลเมืองดี มิฉะนั้นมันจะกลายเป็นว่าเราหน่วงเหนี่ยวหรือช่วยเหลือผู้ต้องหาในคดีอุกฉกรรจ์"

ดร. ดิเรกกล่าวกับรองสารวัตร

"ขึ้นไปด้วยกันสี่คนพจน์ คุณไปในฐานะผู้สังเกตการณ์เท่านั้น พวกเราจะช่วยกันจับอ้ายหงวนเอง ภูมูแจมือเอามา หรือเปล้าขอให้ผมเถอะ"

"โอ้โฮ อาจารย์จะจับใส่ภูมูแจมือเขียวหรือครับ"

นายพลดิเรกยิ้มเล็กน้อย

"ถ้าจำเป็นก็ต้องทำเช่นนี้ ใส่ภูมูแจมือแล้วถึงแม้มันจะอาละวาดก็ไม่เป็นไร"

รองสารวัตรยิ้มแห้ง ๆ ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบมีดคู่ใหม่เอี่ยมคูหนึ่งออกมาส่งให้ศาสตราจารย์ดิเรกอย่างนอบน้อม

"อ้อ-ผมคอยอยู่ที่นี่นะครับอาจารย์"

"ทำไมล่ะ ขึ้นไปด้วยกันซี"

"แะะ แะะ ผมเรียนอาจารย์เมื่อก็นี่เองว่าเมียผมท้อง ๖ เดือน ยังไง ๆ ก็ขอให้ผมได้เห็นหน้าลูกผมก่อนเถอะครับ"

ศาสตราจารย์ดิเรกขมวดคิ้วขึ้น

"ถ้ายังงั้นเอาไว้ให้เมียคุณออกลูกเสียก่อนแล้วคุณค่อยมาจับอ้ายหงวนไม่ตีหรือ"

รองสารวัตรสะดุ้งเล็กน้อย

"ผมก็โดนปลดออกจากราชการนะซีครับ"

ทุกคนเว้นแต่ ร.ต.ท. พจน์ต่างลุกขึ้นยืน เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ปราดเข้ามาประคองนายตำรวจหนุ่มลุกขึ้น

"ไม่ต้องกลัวหลานชาย ขึ้นไปกับฉันท้ายหงวนไม่ทำอะไรคุณหรอก ถึงมันบ้าคลั่งขนาดไหนก็พอพุดกันรู้เรื่อง"

ครั้นแล้วสามสหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็พา ร.ต.ท. พจ น์ออกไปจากเรือนต้นไม้เดินตรงไปที่ตึกใหญ่ สาวใช้คนหนึ่ง ซึ่งอยู่รับใช้ประจำห้องคุณหญิงวาดโผล่หน้าต่างตึกด้านหน้ามองลงมาเห็นนายตำรวจหนุ่ม หล่อนก็ตกใจหันมาร้องบอกคุณหญิงวาด กับสีนางซึ่งกำลังใจไฟฟ่องไทยกันอยู่อย่างเครียด

"ท่านเจ้าคะ ตำรวจมาคะ"

ประไพกินถลก ๒ ตองช่องพอดี คุณหญิงวาดเสียใจพม่าตั้งแต่บ่ายก็ซึกยัวะ ท่านหันมามองดูสาวใช้ของท่าน

"ตำรวจที่ไหนวะ"

"คงเป็นกองปราบสามยอดเจ้าคะ มีรถฉลามบกดมาด้วยหนึ่งคัน คุณผู้ชายและท่านเจ้าคุณกำลังพาขึ้นมานตึกเจ้าคะ"

"ฮือ-ตื่นไม่เช้าเรื่องฮือเปรด ลูกศิษย์พอดิเรกเขา มาเยี่ยมกันนะซี จับก็จับวะไม่กลัว" แล้วท่านก็หันมาทำตาเขียวกับสีนาง

"บอกก่อนนะยังเล็กไม่ได้ ฉันทเสียไปร้อยกว่าบาทแล้ว ใครเลิกเป็นเกิดเรื่อง ทิศนี้มันผีหลวงหรือยังงวะ เกือบชั่วโงมแล้ว ไม่ได้กินสักที นั่งสะอาดไปปิดประตูใส่กลอนไว้ว ประเดี่ยวนายตำรวจเกิดขึ้นมาเยี่ยมข้า"

ในเวลาเดียวกันนี้เอง พล, นิกร, ดร. ดิเรก กับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และรองสารวัตรกองปราบสามยอดได้ยื่นจับกลุ่มอยู่ที่ หน้าประตูห้องทดลองวิทยาศาสตร์ทางด้านหลังตึก

นายพลดิเรกพุดกับพลเบา ๆ

"อ้ายหงวนใส่กลอนข้างในหรือเปล้าก็ไม่รู้"

ร.ต.ท. พจน์กระซิบกระซาบกับอาจารย์ของเขา

"เมียผมท้อง ๖ เดือนนะครับอาจารย์"

ดร. ดิเรกตวาดเว้ด

"รู้แล้ว บู้โอ้-บอกตั้งหลายหนแล้ว คุณเคยจับคนร้ายขึ้นเสื่อและเคยยิงต่อสู้กับพวกเสื่อร้ายมาตั้งหลายครั้ง จนกระทั่งเป็นนายตำรวจที่มีชื่อเสียงในกองปราบ แล้วเดี่ยวนี่โงมกลัวตาย"

"โอ้ ตอนนั้นผมยังไม่ได้แต่งงานนี่ครับอาจารย์ ออกเป็นนายตำรวจใหม่ ๆ ใจมันคึกครึบอยากยิงกับอ้ายเสื่อทั้งวัน"

พล พัชรภรณ์ เอี่ยมมือจับลูกบิดประตูหมุนและผลักบานประตูเข้าไป ประตูห้องทดลองไม่ได้ใส่กลอนจึงเปิดออก อย่างง่ายดาย ทุกคนพากันเคลื่อนที่เข้ามาในห้องอย่างระมัดระวัง

ภายในห้องทดลองเงียบกริบได้ยินแต่เสียงไดนาโมรีไฟฟ้าครางเบา ๆ

"หงวน หงวนไว้ว" นิกรตะโกนเรียก

เสียงร้องเพลงขับเสภาดังขึ้นมาจากห้องใต้ดินใต้ยีนถนัด ผู้ขับร้องคืออาสาเสীগิมหงวนนั่นเอง เขาเดินรำบ่อขึ้นบันไดมาข้างบนในบทบาทของชาละวันจอมกุ่มกิลผู้ยิ่งใหญ่ อาเสียร้องเสภาได้ดีพอใช้โดยแต่งกลอนสดขึ้นเอง

ครานั้นชาละวันเรื่องฤทธิ
มีชีวิตอยู่ในถ้ำมานานหลาย
เปล่าเปลี่ยวอรุร่าเหว่กาย
ทุนทुरายอยากมีคู่อยู่ร่วมกัน
จะเป็นหญิงหรือชายไม่ขัดข้อง
ถ้าปรองดองรับรักสมัครมัน
จำจะต้องท่องเที่ยวเสาะหาพอลัน
พบสาวสวยคาบมันมาเป็นเมีย

ชาละวันกิมหงวนสวมหัวจระเข้จำลองอันหนึ่งซึ่งนายพลดิเรกทิ้งไว้ในห้องใต้ดิน หลังจากเขาแต่งแฟนซีไปในงานสมาคมนักเรียนเก่าแห่งประเทศไทยเมื่อเร็ว ๆ นี้ เสี่ยหงวนสวมกางเกงชั้นในสีขาวแบบกางเกงกีฬา ท่อนบนเปลือยเปล่า มือซ้ายถือกระบี่มือขวาถือพระขรรค์คือดาบปลายปืนสำหรับพลร่มใช้ หน้าตาของอาสาเสี่ยเคร่งเครียดนัยน์ตาดู ผมเผ้ายุ่งเหยิง เสี่ยหงวนหยุดชะงักเมื่อแลเห็นเพื่อนเกลอทั้งสามกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และ ร.ต.ท. พจน์ยืนรวมกลุ่มกันอยู่ทางขวาของประตูห้อง

"นั่นใครบุกลงมาในถ้ำทองของเรามีความประสงค์อะไรหรือ รู้หรือเปล่าว่าเราคือพญาภูมิผู้มีนามว่าชาละวัน ตาแก่อ้วนเตี้ยพุงพลุ้ยหัวล้านหนั่งคนนั้นนี่เป็นคนตีระนาดโหม่งออกมาเล่นกับพวกเรา"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำคายนแล้วผินยิ้มให้เสี่ยหงวน

"หงวนไวย ไปนั่งรถตากลมเล่นกันเถอะวะ"

อาสาเสี่ยทำหน้าขบกล

"ใครชื่อกิมหงวน ถอยออกไปนะมิฉะนั้นเราจะโยนระเบิดมือไปสังหารท่าน หน้อยแน่ะ เราชื่อชาละวันมาเปลี่ยนชื่อเราว่ากิมหงวน"

ร.ต.ท. พจน์เหินวาทไปหมดทั้งตัว เขากะระชิบบอก ดร. ดิเรกอีก

"เมียผมท้อง ๖ เดือนจริง ๆ นะครับอาจารย์"

"บู๊โธ่" นายพลดิเรกเอ็ดตะโรลั่น "บอกว่ารู้แล้ว"

พลเดินเข้าไปหาเสี่ยหงวน

"เฮ้ย เป็นยังไงชาละวัน"

"หยุด" เสี่ยหงวนตวาด "ถ้าแกก้าวเข้ามาอีกก้าวเดียว ฉันจะดึงสลักนักรภัยระเบิดมือออกทันที"

พลหยุดชะงัก

"แกจำระเซ่เถนขวาดเพื่อนของแกไม่ได้หรือ"

อาสาเสี่ยทำตาปริบ ๆ

"นั่นมันคนละเรื่องนี่ไวย จระเซ่เถนขวาดนะมันเรื่องซุนซ่างซุนแพน กันเป็นพระเอกเรื่องไกรทอง"

นิกรพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

"ถูกแล้วคนละเรื่องแต่เขาเย็บเล่มติดกันรวมเป็นเล่มเดียวกัน" พุดพลางเดินเข้ามาหยุดยืนเผชิญหน้ากิมหงวน

"พวกเราชาวบ้านฝั่งแม่น้ำมีความศรัทธาเลื่อมใสในฤทธิ์เดชของแกมานานแล้วชาละวัน ที่พากันลงมามากก็เพราะมีข่าวสำคัญจะมาบอกแก"

เสี่ยหงวนเลิกคิ้ว

"จั้นระอะ ช่าวอะไรระฮ้ายกร"

นิกรอมยิ้ม

"แน่ะ จำชื่อกันได้แล้วไวย"

อาสาเสี่ยพยักหน้า

"บางที่ก็ निकออก บางที่ก็เพลอโพลไป นี่กันเป็นอะไรไปไวย แล้วนั้น....รองสารวัตรกองปราบคุณพจน์ใช้ไหม"

ร.ต.ท. พจน์ผินยิ้ม

"ใช่ครับผู้การ"

เสียงหวนทำท่าจะดึงสลักระเบิดมือ

"คุณมาจับผมเรื่องอะไร ผมผิดกฎหมายมาตราไหนที่ผมกลายเป็นตะเข็บอกมาซิ ผมไม่ได้แกล้งเป็น มันเป็นไปเอง อยู่ ๆ หัวตะเข็บก็งอกขึ้นมาบนหัว ผมก็เลยกลายเป็นชาละวัน ผมจะบอกให้คุณรู้ ในน้ำมีปลา มีปู มีตะเข็บ มีกุ้ง ที่แรกเป็นสีแดง บินไปป็นมากกลายเป็นฝั่งสงฝ่องเสาทางสงทางเสือเครื่องยนตร์กลไก น้ำร้อนน้ำชาตะเข็บก็จิ้งจกป่า ผมบอกมันว่าตีจิวให้ตีแสกหน้า ผ่าเอาจิวซุบเบ็งทอด ตำรวจทหารเหมือนกันทั้งนั้น วันดีคืนดีผมอาจจะไปอยู่ป่าหิมพานต์ก็ได้"

ดร.ดิเรกยกมือขวาตบป่าเสียงหวน

"ส่งอ้ายลูกกลม ๆ ในมือแก่ให้กันเถอะเพื่อน"

"หา แกจะไปให้ฝรั่งมันซ่อมระเบิด ้วยการวะ มันเคยมาซ่อมให้กันแล้ว กระตุกเชือกตั้ง ๑๐ ที่ยังไม่ดัง พวกฝรั่งแกไม่ได้เลยขึ้นไปกินเลี้ยงกันบนยอดมะพร้าว อ้า-แกช่วยไล่คนที่แต่งตัวเป็นตำรวจคนนั้นออกไปจากถ้ำกันหน่อยเถอะวะ คนดูก็ต้องนั่งดูอยู่ข้างล่างดินขึ้นมาบนเวทีย่างนี้ จะเล่นกันได้อย่างไร ตาแก่หัวล้านเหงงคนนี้ก็ไล่ออกไป"

ท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ แม้มปากแน่น มองดูอาเสี่ยอย่างเดือดดาล

"อ้ายหวน ถามจริง ๆ เอะวะ แกแกล้งทำเป็นบ้าหรือแกบ้าจริง ๆ"

อาเสี่ยทำตาปริบ ๆ หันไปมองดูข้างหลังของเขาแล้วเปลี่ยนสายตามาที่เจ้าคุณปัจจนิก ๆ

"ใครชื่ออ้ายหวน"

"ก็มึงนั่นแหละ"

"มึงไหน ใครเป็นมึงและมึงเป็นใคร พูดให้ผมเข้าใจหน่อยซิ ผมไม่ได้ชื่อมึง ผมคือชาละวันจอมกุ่มกิลล์ ผมกินคนเข้าไปมากจนกระทั่งผมมีฤทธิ์จำแลงแปลงตัวเป็นคนได้ คุณลุงนะเป็นใครมาจากไหน"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะหึ ๆ ท่านหันมาพูดกับพลด้วยเสียงหัวเราะ

"ไม่มีปัญหาอะไรอีก อ้ายหวนไปเสียแล้ว ลงพูดเถอะจะจับต้นชนปลายไม่ถูกอย่างนี้ เรื่องมันก็ต้องส่งไปรักษาที่โรงพยาบาลสมเด็จพระยา"

พลเลื่อนตัวเข้ามายื่นเบื้องหน้าอาเสี่ยในระยะใกล้ชิดแล้วเขาก็แยงระเบิดมือเอามาจากมือชาละวัน

"เฮ้ย-เอาของกูมา" เสียงหวนเอ็ดตะโรลั่น

พลรีบเก็บระเบิดมือแรงสูงไว้ใกระเป่ากางเกงของเขาแล้วพูดกับเสียงหวนอย่างยิ้มแย้ม

"ตอนนี้ยังไม่ถึงบทที่ชาละวันพญาจิ้งจกจะใช้ลูกระเบิด"

เสียงหวนสะดุ้งเล็กน้อย

"พูดให้มันถูก พญาตะเข็บไม่ใช่พญาจิ้งจก"

"เออ นั่นแหละ ตะเข็บก็คือจิ้งจกขนาดใหญ่ นั่นเอง กันเป็นผู้กำกับการแสดงแกต้องเชื่อฟังกันซิโว้ย"

"จันเระ เออ-จริงโว้ย ในเรื่องกันกำลังจะขึ้นไปคาบนางวิมาลาเอาเป็นเมียของกันซิไหมล่ะ"

พลซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

"ถูกละ ไม่จำเป็นต้องมีอาวุธติดตัวไป ส่งพระขรรค์มานี้เถอะ ไปหาผู้หญิงพวกอาวุธพวกสาว ๆ ชาวมนุษย์เขาก็ต้องหาว่าแกเป็นตะเข็บจิ้งจก"

อาเสี่ยส่งดาบปลายปืนพลรมให้พลโดยดี ดร. ดิเรกซ่อนกุ่มแจมือไว้ข้างหลังแล้วกล่าวกับชาละวันว่า

"เฮ้-ยูเป็นพระเอกในเรื่องนี้เข้าใจไหม"

เสียงหวนนิ่งคิด

"พระเอกหรือผู้ร้าย"

"พระเอก ถึงแม้ว่าตอนท้ายของเรื่องแกจะถูกไกรทองฆ่าตาย แต่เราช่วยกันแก้เรื่องเสียใหม่ แก่เป็นว่าไกรทองถูกแกฆ่า"

อาเสี่ยยิ้มเป็น

"เออ ยังจี้เข้าที่โว้ยกันแสดงเต็มที่เลย"

"ออไร้ ออไร้ การแสดงของเราจะได้เริ่มต่อไป ตั้งแต่ชาละวันขึ้นมาจากถ้ำไปคาบวิมาลาเอามาเป็นแม่...เออ...เป็นเมีย ยูลองซ่อมท่าประนมมือไหว้ให้อูหน้อยซิ เพราะยูจะต้องปลอมแปลงตัว เป็นมนุษย์รูปหล่ออยู่ในบทบาทของสุภาพบุรุษมืออ่อน ดินอ่อนรู้จักไหว้ผู้หญิง"

เสียงหวนยกมือไหว้ชายพลดีเรกอย่างนอบน้อม ทันใดนั้นเองศาสตราจารย์ดิเรกก็ยกมือได้คู่สวมข้อมืออาเสี่ยทั้งสองข้าง และลั่นกรีก ชาละวันกิมหงวนสิ้นสุดอิสรภาพทันที

ชาละวันโกรธจนหน้าเขียว

"หมายความว่ายังงั้นไว้อ โหงเอากุญแจมือมาใส่พระเอก"

ดร. ดิเรกยิ้มละไม

"ตามเรื่องที่พวกเราแต่งขึ้นใหม่สมมุติว่าพวกเราเป็นตำรวจหลวงจับเจ้าหนูมน้อยคนหนึ่งได้ พาตัวเดินผ่านหมู่บ้านไป พอไปถึงหมู่บ้านแกก็แสดงฤทธิ์อำนาจจนกุญแจมือหลุดแล้วฆ่าพวกเราตายหมด ต่อจากนั้นแกก็พาวิมาลากระโดดลงน้ำกลายเป็นตะเข้กลับมาอย่างถ้านี้"

เสียงหวนหัวเราะชอบใจ

"ดีไว้อ มีบทฎีกันชอบ ลงมือแสดงได้หรือยังละ "

"ออไร" แล้ว ดร. ดิเรกก็หันมากระซิบกระซาบกับนิกร "เรื่องยี่เกหน้อยชิ เรื่องว่าพวกตำรวจกำลังพาชาละวันไปยังหมู่บ้าน"

นิกรพยักหน้ารับทราบแล้วร้องยี่เกเสียงแจ้วในทำนองเพลง "ตะลุ่มโปง"

ตำรวจหลวงนำตัวชาละวัน

ดันดันหมายมุ่งสู่กรุงศรี

อันความผิดของเจ้าท้าวกุมภีล

ต้องคดีฆ่าคนตายโทษร้ายแรง

ทุกคนช่วยกันนำตัวเสียงหวนออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ร.ต.ท. พจน์ พรรณราย แปลกใจอย่างยิ่งเท่าที่อาเสี่ยยอมไปโดยดี

วันรุ่งขึ้น

หนังสือพิมพ์รายวันฉบับเช้าทุกฉบับต่างเสนอข่าวพาดหัวตัวเท่าหม้อแกงอย่างค ริกโครม ทำให้หนังสือพิมพ์เหล่านี้ขาดตลาดชั่วคราวไม่ถึงชั่วโมง

"พ.อ. กิมหงวน ไทยแท้ นายทหารพิเศษของกองทัพบกและมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของประเทศไทย ยิงคนตาย ๒ คน ภายในห้องประชุมของบริษัทผลิตกรรมยางรถจำกัด บางแค ธนบุรี"

รายละเอียดในหนังสือพิมพ์นั้นก็ไม่ได้แตกต่างเท่าใด คงมีข้อความคล้ายคลึงกัน อาเสี่ยกิมหงวนกรรมการของบริษัทคนหนึ่ง ได้เป็นปากเสียงกับนายโอ อั้งวัฒนะ ผู้จัดการบริษัทขณะที่ร่วมประชุมกัน เมื่อการโต้เถียงรุนแรงขึ้นก็เกิดวาทลวดลายมวยไทย เข้าใส่กันต่อหน้าคณะกรรมการบริหารของบริษัท ขณะที่มวยนอกเวทีเป็นไปอย่างดุเดือดนายเอี่ยม อั้งวัฒนะน้องชายของนายโอ ซึ่งเป็นกรรมการของบริษัทและร่วมการประชุมด้วย ได้ช่วยพี่ชายของเขาชกต่อ พ.อ. กิมหงวน เมื่อเป็นเช่นนี้อาเสี่ยกิมหงวน ผู้มีศทหารเป็นพันเอกพิเศษก็ควักปืนพกคู่มือออกมายิงสองพี่น้องตายคาที่ แล้วหลบหนีกลับบ้าน "พัชรภรณ์" บางกะปิ ซึ่งในชั่วโมงนั้นเอง ร.ต.ท. พจน์ พรรณราย รองสารวัตรกองปราบปรามสามยอด ก็ได้รับคำสั่งจากผู้กำกับเดินทางไปบ้าน "พัชรภรณ์" เพื่อจับกุม พ.อ. กิมหงวน ไทยแท้ มหาเศรษฐีและนักธุรกิจผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งกลายเป็นฆาตกรไปแล้ว

ปรากฏว่า พ.อ. กิมหงวนมีอาการคลุ้ม คลั่งไม่ยอมให้จับกุมตัว พล.ท. ศาสตราจารย์ดิเรก ณรงฤทธิ์ พร้อมด้วยพระยาปัจฉิมภินาศ พ.อ. พล พัทธภรณ์ และ พ.อ. นิกร การณวงศ์ ได้ร่วมมือกันช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจ นำตัวอาเสี่ยกิมหงวนส่งกองปราบปรามสามยอดจนได้ ผู้บังคับการกองปราบปรามสามยอดได้รายงานด่วนให้อธิบดีกรมตำรวจ และผู้บัญชาการทหารบกทราบทันที ทั้งนี้เพราะผู้ต้องหาในคดีอุกฉกรรจ์นี้เป็นนายทหารชั้นผู้ใหญ่

ทางกองทัพบกลี้ให้ตำรวจดำเนินคดีต่อไปโดยให้ถือว่า พ.อ. กิมหงวนเป็นพลเรือน ทั้งนี้เพราะ พ.อ. กิมหงวน ไม่ได้เป็นนายทหารประจำการ เป็นแต่เพียงนายทหารพิเศษเท่านั้น

ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ไม่อาจจะกระทำการสอบสวนปากคำได้ เพราะอาเสี่ยกิมหงวนมีกิริยาทำทางเหมือนคนวิกลจริต พุดจับต้นชนปลายไม่ถูก ตำรวจได้ควบคุมตัวไว้ที่กองปราบปรามสามยอดและยังไม่ยอมให้ประกันตัวเพราะยังไม่ได้สอบปากคำนั่นเอง ถ้าหากว่านายแพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางโรคจิตของกรมตำรวจได้ตรวจร่างกายและยืนยันว่า พ.อ. กิมหงวน ป่วยเป็นโรคจิตจริงแล้ว ตำรวจก็จะได้เสนอเรื่องไปยังอธิบดีกรมตำรวจเพื่อปล่อยตัวอาเสี่ยกิมหงวนพ้นจากข้อหาไป เพราะบุคคลที่วิกลจริตนั้นกฎหมายยอมไม่เอาโทษในกรรมที่เขาทำขึ้น

อีกครั้งหนึ่งที่กองปราบปรามสามยอดเต็มไปด้วยญาติมิตรและผู้คนที่ยืนในบังคับบัญชาของกิมหงวนซึ่งแห่กันมาเยี่ยมแต่ พล, นิกร, ดร. ดิเรก และ เจ้าคุณปัจจนิก ๑ คอยรับหน้าคนเหล่านั้นบนกองปราบ ไม่ยอมให้เยี่ยมเสียหงวนซึ่งถูกคุมตัวอยู่ในห้องขัง สามสหายกับท่านเจ้าคุณหน้าดำคร่ำเครียดไปตามกัน ทุกคนเต็มไปด้วยความห่วงใยเสียหงวนอย่างยิ่ง สีนางซุ่มนุมนกันอยู่หน้าห้องขัง ท่านผู้บังคับการกองปราบปรามเห็นว่าเสียหงวนมีสภาพเป็นพันเอกพิเศษและอาจจะวิกลจริตจริง จึงให้เกียรติคุมขังไว้ในห้องเล็ก ๆ ห้องหนึ่งโดยเฉพาะ หน้าต่างห้องติดลวดเหล็ก ส่วนประตูห้องเป็นตารางสีเหลี่ยมเลื่อนปิดเปิดได้ใส่งูญแจ ส่วนสินางนั่งหงอยเหงาอยู่บนม้ายาวตั้งแต่เช้า

ขณะนี้เป็นเวลา ๑๑.๐๐ น.

คุณหญิงวาดปรากฏตัวขึ้นที่หน้ากองปราบปราม พอท่านขึ้นมานบนกองปราบปราม พล, นิกร, ดร. ดิเรก และ เจ้าคุณปัจจนิก ๑ ก็พากันเข้ามาหา เจ้าแห้วติดตามคุณหญิงวาดมาด้วย

"พ่อหงวนเป็นยังไงบ้าง" คุณหญิงวาดพูดเสียงเครือ

เจ้าคุณปัจจนิก ๑ สบตาของคุณหญิงท่านก็ถอนหายใจเอือกใหญ่

"ตำรวจเขาขังไว้ในห้องพิเศษทางด้านหลังครับ"

"หรือคะ กินข้าวกินปลาบ้างหรือเปล่าก็ไม่รู้"

พลตอบแทนเจ้าคุณปัจจนิก ๑

"ไม่ยอมกินอะไรเลยครับคุณแม่ บุหรีก็ไม่สูบ ประเดี๋ยวก็หัวเราะพูดอะไรจับต้นชนปลายไม่ถูก"

คุณหญิงเปลี่ยนสายตามาที่นายแพทย์หนุ่ม

"ถ้าหมอเขาตรวจและลงความเห็นว่าคุณหงวนแกลังทำเป็นบ้าจะว่ายังไงพ่อดิเรก"

ศาสตราจารย์ดิเรกหัวเราะเบา ๆ

"อ้ายหงวนก็ถูกประหารชีวิต หรือติดตลอดชีวิตนะซีครับ"

"ไอ้โฮ ว่าคนเพียงสองคนเท่านั้นถึงกับประหารชีวิตเชียหรือ อาคิดว่าติดคุกสักสองสามเดือนเสียอีก"

นิกรพูดเสริมขึ้น

"ถ้าพวกคนติดคุกสองสามเดือนจะก้อมันฆ่ากันทั้งวันแหละครับ ศพเคลื่อนถนนไปทั่วทุกแห่ง คุณอาจจะไปเยี่ยมอ้ายหงวนก็ไปซีครับผมจะพาไป แต่ผมเรียนให้ทราบเสียก่อนครับว่าอ้ายหงวนจดจำใครไม่ได้ทั้งนั้น"

คุณหญิงวาดน้ำตาไหลคลอ

"โถ-น่าสงสาร คนเราเนี่ยแหละนะเวลามีเคราะห์กรรมมันก็เกิดขึ้นโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว อนิจจังทุกขังเฮีย เข้าวานนี้ยังพูดคุยกันเป็นปกติเป็นบ้าเสียแล้ว"

นายพลดิเรกยิ้มให้คุณหญิงวาด

"ไปเยี่ยมอ้ายหงวนก็ไปซีครับให้อ้ายกรพาไป ผมกับพลและคุณพ่อจะคอยรับหน้าพรรคพวกและคนของอ้ายหงวนที่แห่กันมาเยี่ยมตั้งแต่สองโมงเช้า ดูบนโต๊ะนั้นซีครับเต็มไปด้วยของเยี่ยมมากมาย เราไม่อยากให้ใครรบกวนอ้ายหงวนหรอกครับ เว้นแต่พวกหนังสือพิมพ์แต่ก็ไม่มีใครพูดกับอ้ายหงวนรู้เรื่อง เพราะถามไปอย่างมันก็ตอบอย่างด้วยจิตใจไร้สำนึก คิดอะไรได้ก็พูดเรื่อยเปื่อยออกมา"

นิกรพาคุณหญิงวาดเดินไปจากที่นั่น เจ้าแห้วติดตามไปด้วย ไบหน้าของเจ้าแห้วหม่นหมองผิดปกติ

ขณะนี้สินางยังคงนั่งรวมกลุ่มกันอยู่ที่หน้าห้องคุมขังเสียหงวน พอแลเห็นคุณหญิงวาดกับนิกรและเจ้าแห้ว นवलลออกก็ลุกขึ้นปราดเข้าไปหา

"โธ-คุณอาไม่ควรมาท่านี่ให้เสียเวลาเลย เฮียกำลังคลุ้มคลั่งพูดคุยกับเราไม่รู้เรื่องหรอกคะ ดูลิคะ นั่งเต๊ะทำอยู่บนเตียงนอนกำลังสำคัญผิติดคิดว่าตัวแกเป็นจันทะโครบ"

"อ้าว ไหงยังงั้นล่ะ"

"ก็คนบ้านี้คะ เฮียเป็นโรคจิตอย่างร้ายแรงเชียวคะ แม้แต่ตัวเองก็ไม่รู้ว่าเป็นใคร"

เสียงกิมหงวนพูดขึ้นลั่นห้องขัง

"ก็คนมันเป็นบ้าจะไปรู้ได้อย่างไรล่ะ"

นิกรพาคุณหญิงวาดเข้ามาหยุดยืนหน้าห้องขัง เจ้าแห้วตามเข้ามาด้วย ส่วนนवलลออกเสียงไปนั่งบนม้ายาวกับเพื่อน ๆ ของหล่อน

"หงวนไว้ย" นิกรร้องขึ้นดัง ๆ "คุณอามาเยี่ยมแก"

อาเสี๋ยค่อย ๆ หันหน้ามาทางหน้าห้อง พอแลเห็นคุณหญิงวาดเขาก็พลุนพลันลุกขึ้นยืนด้วยความดีใจ ใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสผิดปกติ

"โมรา" เสียงหวนร้องลั่นวิ่งเข้ามาเกาะเหล็กกั้นหน้าห้อง "เข้ามาหาพี่สิจ๊ะ โธ่-นึกว่าเสี๋ยคาบเอาไปกิน นเสี๋ยแล้วพี่ตื่นขึ้นมาไม่เห็นน้องใจหายหมดเลย"

คุณหญิงวาดทำหน้าซอບกล ท่านรู้สึกสงสารเสี๋ยหงวนอย่างยิ่ง

"พ่อหงวน...พ่อหงวนเอ๊ย นี่อาของเธอนะไม่ใช่โมราโมแหละอะไรหรอก"

อาเสี๋ยหยุดยิ้มทันที เขาเข่าประตู่เหล็กตารางโครมครามแสดงท่าทีโกรธแค้น

"ไต่ยโน้โมรา พี่บอกให้น้องเข้ามาหาพี่"

นิกรถอนหายใจเอือกใหญ่กล่าวกับเสี๋ยหงวนเป็นงานเป็นการว่า

"ทำจิตใจให้สงบเสี๋ยบ้างซิวะ"

"แล้วกัน" อาเสี๋ยดู "คนกำลังบ้าคลั่งโวยแจะให้กันทำตัวเหมือนคนธรรมดาอย่างไรกัน"

เจ้าแห้วยิ้มออกมาได้พูดเสริมขึ้นเบา ๆ

"รับประทานรู้สึกตัวแล้วครับ"

อาเสี๋ยมองดูหน้าเจ้าแห้ว

"ใช่ บางทีก็รู้อางทีก็สติฟั่นเฟือนไม่รู้อะไรหรอก แจะเอาอะไรกับคนบ้าวะอ้ายแห้ว อ้า-ยายแก่นี่ใครล่ะ"

เจ้าแห้วทำคอย่น

"รับประทานคุณหญิงยังงี้ล่ะครับ ท่านมาเยี่ยมอาเสี๋ย"

กิมหงวนจ้องมองดูหน้าคุณหญิงวาดด้วยแววตาแข็งกร้าว

"มาเยี่ยมทำไม"

"อ้าว ก็แกเป็นหลานฉัน เมื่อแกมีเรื่องเดือดร้อนตกเป็นผู้ต้องหาของตำรวจในคดีฆ่าคนตาย ฉันก็ต้องเป็นห่วงแกมาเยี่ยมแกนะซี"

"ฮือ ดีมาก เรานะชื่อคุณหญิงอะไร"

"คุณหญิงวาดโวย"

"อ้อ นึกว่าคุณหญิงกะละแม ช่วยโทรศัพท์ตามช่างมาพบผมหน่อยซีครับ แกตั้ง ๕ หนแล้วมันไม่ยกดั่งว่อง ๆ เหมือนเก่าพอกระตุกเชือกดั่งวูด ๆ เหมือนเสียงหวูดเรือเมล์ เอาสิ้อุดตามรุจนท้วงขึ้นสนิม สามวันดี่วันไซ้เข้าทำนองกานแดงกานดำ น้ำร้อนน้ำชา เขามันเขาทำเครื่องยนตร์กลไก" พุดจบอาเสี๋ยก็ยิ้มให้นิกร "หรือนายช่างมีทางจะแก้ได้ เรื่องเงินผมไม่ขัดข้องจะเอาเท่าไรส่งบิลมา"

นิกรยิ้มเล็กน้อย

"ซ่อมลำบากหน่อยครับคุณหลวง ผมนั่งบ้นอยู่สามวันลองดูมิกัลลินออกตามตะเข็บที่ย้าหมุดไว้ ลอกอ็อกใหม่นึกว่าจะอยู่'กลับหลุดออกมาเป็นบ้อง ๆ ยาวบ้องละคียบลายน้่าตึบป่อง ๆ"

เสี๋ยหงวนขมวดคิ้วย่น

"ก็นายช่างลงสีเสนรองพื้นไว้ทำไมถึงลายน้่าไปได้"

"นั่นนะซีครับ แทนที่จะจมน้่ากลับลอย ปลาแขยงตอดหนุบหนับ ๆ ผมต้องช้อนขึ้นมาถอดออกแกอีกหลายครั้งไม่สำเร็จคุณหลวงส่งไปซ่อมเมืองนอกดีกว่าครับ"

คุณหญิงวาดมองดูนิกรหลายชายของท่านด้วยความประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว

"อ้ายกร"

"เจ้าซา"

"แกพุดกับพ่อหงวนเรื่องอะไรวะฉันฟังไม่รู้เรื่องเลย"

นิกรหัวเราะก๊าก

"พุดกับคนบ้าก็ต้องพุดกันแบบนี้แหละครับคุณอา อ้ายหงวนมันเป็นบ้ามันพุดเลอะเทอะ ผมคุยกับมันก็ต้องพุดแบบเดียวกับมัน"

คุณหญิงวาดกลืนน้ำลายเอือก

"แล้วพ่อหงวนแจะฟังเข้าใจหรือ "

"ไอ้ย รู้หรือไม่รู้ถ้าคุยกับมันแบบนี้คุยกันสามวันสามคืนมันก็คุยได้ ผมเคยคุยกับคนบ้าบ่อย ๆ ครับ คุณจนกระทั่งคนฟัง เขาคิดว่าผมเป็นบ้าด้วย"

เสียงหวนยกมือขวาขึ้นป้องหูขวาของเขา ทำท่าเหมือนกับตั้งอกตั้งใจฟังเสียงอะไรอย่างหนึ่ง ใบหน้าที่เคร่งเครียดค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นยิ้มระรื่น

"นายช่าง นายช่างครับ" อาเสี่ยเอ็ดตะโร "มันมาแล้ว เสียงดังพรืดแปร๊ด ๆ ได้ยินถนัดเลยครับ"

นิกรยิ้มให้อาเสี่ย

"ท้องมันเสียกระมังครับ"

"เปล่า ๆ ๆ ๆ ผมว่าปีกมันลุนน่าะครับ เอ๊ะ-เจียบไปแล้วหรือปลาใหญ่สูบเอาไปกิน ดีเหมือนกัน จะได้หมดเรื่องกันที่ เสียค่าซ่อมไปตั้งเยอะแยะก็ยิ่งพรืดแปร๊ด ๆ อยู่อย่างนั้น ผมว่าใบพัดมันมากไปนะนายช่าง"

นิกรพยักหน้า

"อาจจะเป็นได้ครับ แกะเอาใบพัดออกแล้วเอาพัดใบตาลใส่แทนตัดปีกออกนิดหน่อยลองดูไหมครับ"

คุณหญิงวาดกล่าวห้ามหลานชายของท่าน

"พอ พอแล้วอ้ายกร ประเดี๋ยวแกก็พลอยเป็นบ้าตามพ่อหงวนไปด้วย"

อาเสี่ยลืมตาโพลงแล้วเอ็ดตะโรลั่น

"ใครเป็นบ้า นี่เข้าใจว่าผมเป็นบ้ายังงั้นหรือครับ ผมเป็นนักประดิษฐ์ผมไม่บ้า ผมคือหลวงวิศวกการวิธิกิจ แล้วสภาพบุรุษผู้นี้เป็นนายช่างประจำโรงงานสร้างเครื่องยนตร์กลไกของผม อ้า.....คุณชื่ออะไรนะ"

นิกรอมยิ้ม

"ชื่อกิมเบ๊"

เสียงหวนทำคอย่น

"นั่นชื่อเตี้ยผมนี้คุณ"

เจ้าแห้วพลอตหัวเราะออกมาดัง ๆ แล้วกล่าวกับนิกรว่า

"บางทีอาเสี่ยก็มีความจดจำอะไรได้เหมือนกันนี่ครับ รับประทานคงจะใช้เวลารักษาไม่กี่วัน แต่ว่าเมื่อไหร่หมอลงของตำรวจ เขาจะตรวจและวินิจฉัยอาเสี่ยเสียทีล่ะครับ รับประทานถูกขังอยู่ในห้องอย่างนี้น่าสงสารเหลือเกิน"

คุณหญิงวาดกล่าวกับนิกรทันที

"อาจจะขึ้นไปหาผู้บังคับการเดี๋ยวนี้เรียนถามท่านดู อยากจะให้หมอลงของกรมตำรวจมาตรวจเสียเร็ว ๆ"

นิกรเห็นพ้องด้วย

"ดีแล้วครับ คุณอาขึ้นไปพบท่านก็ดีเหมือนกัน เมื่อเช้าท่านยังถามถึงคุณอา ท่านคุยกับคุณพ่อและพวกผมข้างใต้ะสิบเวร ท่านบอกว่าจะพยายามให้แพทย์ตรวจอัยหงวนโดยเร็วที่สุด คุณอาลองพูดทบทวนขอประกันตัวอัยหงวนด้วยซีครับ ถ้าท่านให้ประกันตัวเราจะได้ส่งอัยหงวนไปไว้โรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าพระยา"

คุณหญิงวาดถอนหายใจเบา ๆ

"พ่อหงวนเป็นบ้าจริง ๆ หรือแกล้งทำก็ไม่รู้"

อาเสี่ยพูดโพล่งขึ้น

"เป็นจริง ๆ ครับคุณอา ไม่ได้แกล้งหรือครับ ผมซ่าคุณโอกับคุณเอี่ยม ผมกระทำไปโดยไม่รู้สีกตัว จนปานนี้ผมยังนึกไม่ออกว่าผมยิงเขาอย่างไรและผมกลับไปบ้านได้อย่างไร ช่วยเรียนผู้การด้วยครับว่าผมบ้าแหง ๆ ชังผมไว้ก็ไม่มีประโยชน์อะไร"

คุณหญิงวาดไม่พูดอะไรอีก ท่านพาตัวเดินไปจากหน้าห้องขังกิมหงวน ปล่อยให้นิกรกับเจ้าแห้วยืนอยู่หน้าห้องนั้น โดยมีสีนางนั่งอยู่บนม้ายาว

เย็นวันเดียวกันนั่นเอง

นายตำรวจใหญ่และนายทหารใหญ่ชั้นนายพลไม่ต่ำกว่า ๑๐ คนได้พากันมาที่กองปราบปรามสามยอด เพื่อเยี่ยมกิมหงวนและฟังผลการวินิจฉัยของแพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางโรคจิตรวม ๒ คน ซึ่งทางตำรวจได้เชิญมาจาก โรงพยาบาลโรคจิตแห่งหนึ่ง ทั้งสองสำเร็จวิชาการแพทย์มาจากต่างประเทศสาขาโรคจิต รักษาคนบ้ามามากต่อมาก

และทางตำรวจได้สืบมาแล้วว่านายแพทย์เหรา ธีรวัชรินทร์ กับนายแพทย์กรีซ มงคลมารค ไม่เคยเป็นศิษย์ของศาสตราจารย์ดิเรก ณรงฤทธิ ทั้งนี้ก็เพื่อให้การวินิจฉัยโรคเสียหวนเป็นไปอย่างตรงไปตรงมาไม่ใช่โกงไปโกงมา

ก่อนจะทำการตรวจผู้ต้องหาคนสำคัญด้วยวิธีการและหลักวิชาของแพทย์ พ.ต.ท.ยุทธ พิษิตพาล ผู้กำกับมือเยี่ยมของกองปราบปรามเจ้าของคดียั้งยั้งนี้ได้เชิญนายแพทย์ทั้งสองไปพบในห้องส่วนตัวของเขาเพื่อปรึกษาหารือกัน หมอเหรากับหมอกฤษเป็นหนุ่มใหญ่ในวัย ๓๕ ปีแต่หมอเหรารูปร่างอ้วนเตี้ย ส่วนหมอกฤษรูปร่างสูงโปร่งอยู่ข้างจะรูปหล่อสักหน่อย

"ประธานโทษนะครับ" ท่านผู้กำกับพูดยิ้ม ๆ "คุณหมอทั้งสองเคยเป็นลูกศิษย์ศาสตราจารย์ดิเรกหรือเปล่าครับ"

"เปล่าครับ" หมอกฤษตอบโดยไม่ต้องคิด

"รู้จักชอบพอกันเป็นส่วนตัวหรือเปล่าครับ"

"ก็ไม่ได้คุ้นเคยกันมากมายนักหรอกครับ ผมรู้จักท่านศาสตราจารย์ในฐานะที่เราเป็นหมოდด้วยกัน เคยพบปะพูดคุยกันบ้างที่แพทย์สมาคมหรือตามงานต่าง ๆ บางทีก็พบกันในที่ที่เราไม่อยากจะให้ใครพบ"

หมอเหราพูดเสริมขึ้น

"เช่นเดียวกันครับ สำหรับผมก็รู้จักกับท่านศาสตราจารย์ดิเรกอย่างเฝิน ๆ แต่ผมเคารพนับถือท่านมาก

เพราะท่านเป็นยอดหมอและยอดนักวิทยาศาสตร์"

ผู้กำกับยุทธยิ้มให้หมอเหรา

"ศาสตราจารย์ดิเรกมีความชำนาญในโรคจิตหรือเปล่าครับ"

"อ้อ ทุกสาขาโรคแหละครับผู้กำกับ โรคหูคอจมูกปากกัน โรคเด็ก โรคเฉพาะสตรี ทำคลอด โรคตา โรคที่ใช้รังสี ฉีดยาผ่าตัด ไม่ว่าจะเจ็บป่วยเป็นอะไร ท่านศาสตราจารย์ดิเรกรักษาได้ทั้งนั้นแหละครับ รักษาเหมือนเล่น ๆ แต่พอฉีดยาปฏิชีวนะหรือฉีดเข้าหายเอ็นซึ่งท่านวินิจฉัยโรคได้แม่นยำมาก"

พ.ต.ท. ยุทธเปลี่ยนสายตามาที่หมอกฤษ

"แล้วโรคจิตล่ะครับ"

"ท่านแน่ครับ มีจิตแพทย์และหมอโรคจิตหลายคนไปปรึกษาหารือกับท่านเสมอเกี่ยวกับการรักษาคคนไข้บางราย"

ท่านผู้กำกับยิ้มเล็กน้อย

"มันจะเป็นไปได้ไหมครับหมอ ถ้าหากว่าท่านศาสตราจารย์ช่วยเหลือพันเอกกิมหงวนโดยใช้วิชาแพทย์"

"ผู้กำกับหมายความว่าอย่างไร" หมอกฤษถามห้วน ๆ

"สมมุติว่า หลังจากพันเอกกิมหงวนยิงนายโอบกับนายเอี่ยมตายแล้วหลบหนีมาบ้าน "พัชรภรณ์"

ท่านศาสตราจารย์ดิเรกก็ฉีดยาให้พันเอกกิมหงวนเป็นโรคจิตไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง"

หมอกฤษมองดูผู้กำกับอย่างเคือง ๆ

"ยังไม่เคยปรากฏมาเลยครับว่าหมอทำให้คนดี ๆ กลายเป็นคนไข้โรคจิต จริงอยู่ท่านศาสตราจารย์ดิเรกอาจจะทำได้แต่ผมเชื่อว่าท่านไม่ทำแน่นอน เพราะผิดวิสัยของนายแพทย์ที่จะช่วยผู้ต้องหาด้วยวิธีนี้"

"ผมเพียงแต่สมมุติให้ฟังครับคุณหมอ ผมต้องขอภัยถ้าคุณหมอไม่พอใจที่ผมพูดในฐานะที่คุณหมอมือเป็นหมოდด้วยกัน ไม่อยากจะให้ใครดูหมิ่นในวิชาชีพนี้"

หมอกฤษมีสีหน้าข่มขื่นขึ้น

"พันเอกกิมหงวนอาจจะเป็นโรคจิตจริง ๆ ครับผู้กำกับ มีหลักฐานอยู่ที่โรงพยาบาลสมเด็จพระยา แสดงว่าพันเอกกิมหงวนเคยเป็นโรคจิตไปรักษาตัวอยู่โรงพยาบาลนั้นรวม ๓ ครั้งในระยะ ๑๒ ปีที่ผ่านมา คนไข้ที่เคยเป็นโรคจิตมาแล้วอาจจะเป็นได้อีกนะครับ"

ผู้กำกับหน้าตื่น

"อ้อ ผู้การกิมหงวนเคยไปอยู่โรงพยาบาลโรคจิตมาแล้วหรือครับ"

"ครับ ตามประวัติก็บำบัดลงขนาดพยายามเอาเม็ดโกลนเช็ดคอตัวเองแต่มีคนเห็นและแย่งเม็ดไว้ทัน

อยู่โรงพยาบาลก็เดินแก้ผ้าโทง ๆ อ้างตัวว่าเป็นทาร์ซานโหล่นทั้งวัน เคยปีนรั้วหนีออกจากโรงพยาบาลไปกระโดดสะพานพุทธในบทบาทของทาร์ซานเข้าเมือง"

หมอเหราพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

"คนไข้ของโรงพยาบาลโรคจิตน้อยคนนักครับที่จะไม่กลับไปอยู่อีก เมื่อกี้ผมกับหมอกฤษแวะเยี่ยมพันเอกกิมหงวนแล้ว เพียงแต่เห็นกิริยาท่าทางและแววตาของเขา ผมก็เชื่อว่าเขาก็คงจิตหรือเป็นโรคจิต"

"ถ้ายังงั้นเชิญคุณหมอทั้งสองลงไปข้างล่างเถอะครับ กรุณาตรวจร่างกายผู้การ กิมหงวนได้แล้ว ถ้าคุณหมอทั้งสองลงความเห็นว่าคุณกิมหงวนเป็นโรคจิต ผมก็ต้องรายงานเสนอปล่อยตัวพร้อมด้วยหลักฐานของคุณหมอ"

ทั้งสามคนต่างลุกขึ้นพากันเดินออกไปจากห้องลงบันไดไปชั้นล่างและตรงไปยังห้องคุมขังของเสี่ยหงวน ซึ่งตามเวลาที่กล่าวนี้ สีสหายกับสีนางพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจจนิก ๑ คุณหญิงวาดและเจ้าแก้วยืนรวมกลุ่มกันอยู่หน้าห้อง มีโปสเตอร์แต่งเครื่องแบบนายสิบตำรวจโทคนหนึ่งยืนอยู่ด้วย

พ.ต.ท. ยุทธยัมให้คณะพรรคสีสหายและสีนางกับท่านผู้ใหญ่ทั้งสองแต่ไม่พูดอะไร เขาสั่งให้นายสิบเวรไขกุญแจห้องขังออก แล้วเขาก็กล่าวกับนายแพทย์ทั้งสองเบา ๆ

"เชิญเข้าไปในห้องซีครับ ผู้การกิมหงวนกำลังนอนพักผ่อนอยู่บนเตียงแต่ไม่หลับหรือครับ"

นายสิบเวรตั้งประตูให้กว้างออกพอผ่านเข้าไปได้ หมอกริชเดินนำหน้าพาหมอเหราเข้าไปในห้อง สองนายแพทย์เคยพญากับคนไข้โรคจิตมามากต่อมากแล้วจึงไม่รู้สึกลัวกลัวอะไร

"สวัสดิ์ครับ" หมอเหรากล่าวทักอาเสี่ย

กิมหงวนผลุนผลันลุกขึ้นนั่ง

"เอ๊ะ คุณทั้งสองเป็นใคร หรือเป็นนายช่างแก้เครื่องยนตร์ที่บริษัทส่งมาให้ผมตามที่ผมโทรศัพท์ไป"

สองนายแพทย์ทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ข้างเตียงนอนคนละตัว หมอกริชกล่าวกับเสี่ยหงวนอย่างนอบน้อม

"ใช่ครับ บริษัทส่งเรามาพบคุณ"

"อ้าว เรียกผมว่าคุณหลวงซี ผมคือหลวงวิศวการวิธิกิจ"

"โอ-ประธานโทษเถอะครับ" หมอกริชร้องขึ้นดัง ๆ "ผมมีตาเสียเปล่าแต่หามีแวไม่ คุณหลวงอภัยให้ผมเถอะนะครับ" เสี่ยหงวนยิ้มแป้น

"คุณช่วยซ่อมให้ผมทีเถอะ เรื่องค่าซ่อมไม่ต้องพูดถึง ผมเปลี่ยนช่างมาหลายคนแล้วไม่มีใครแก้ตก มันดังพรืดพรืด ๆ ตลอดเวลา บางทีก็ดังบู๊ต ๆ ตะเข็บหมอน้ำออกซิเงินไว้ลูกสูบทะลักออกมายาวตั้งคืบลอยตุ๊บป่อง ๆ ผมทาสีเขียวไว้ทั้งอัน แต่กลายเป็นสีแดงไปหมด ทีแรกผมเอาเลื่อยตัดเหล็กโกรกแล้วเอาตะไบถู แทนที่จะออกหัวกลับออกก้อย นี่แหละคุณ น้ำน้อยยอมแพ้ไฟฝนตกชี้หมู่ไหลไร้สาระ"

หมอทั้งสองชวนเสี่ยหงวนสนทนาต่อไป แล้วก็มีการซักถามทั้ง ๆ ที่พูดกันไม่รู้เรื่อง กิมหงวนเปลี่ยนเรื่องพูดแทบทุกรวด หมอเหรากับหมอกริชพยายามสังเกตท่าทีและแววตาของอาเสี่ย ในเวลาเดียวกันนี้เองนายตำรวจและนายทหารชั้นนายพล ก็พากันมายืนรวมกลุ่มอยู่หน้าห้องขัง ทุกคนต่างจ้องมองดู พ.อ. กิมหงวนอย่างสนใจและเศร้าใจ

สีสหายกับสีนางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสองต่างเงยบกริบ ต่างนึกภาวนาขอให้นายแพทย์ทั้งสองลงความเห็นว่าคุณเสี่ยหงวนวิกลจริตเขาจะได้รอดพ้นจากคุกตะราง โดยเฉพาะนวลลออฮินกระสับกระส่ายอยู่ข้างตร.ดิเรก มองดูพักรักของหลอนด้วยความรักและเป็นห่วงเขา

เวลาผ่านไปทีละน้อย นายทหารชั้นผู้ใหญ่และนายตำรวจใหญ่ต่างวิพากษ์วิจารณ์กันเบา ๆ แต่ยังไม่มีการลงความเห็นว่าคุณ พ.อ. กิมหงวนเป็นโรคจิตจริง ๆ หรือแกล้งทำ

อย่างไรก็ตาม การวินิจฉัยอาการของเสี่ยหงวนนั้นเป็นไปด้วยความยากลำบากยิ่ง นายแพทย์เหราผลุนผลันลุกขึ้นจากเก้าอี้ปล่อยให้หมอกริชพูดคุยกับเสี่ยหงวนถึงเรื่องเครื่องยนตร์กลไกโดยไม่ยอมขัดคอเขา หมอเหราพาตัวเดินผ่านประตูออกมาจากห้องขังและตรงเข้ามาหานายพลดิเรก

"ว่าไงครับหมอ" ศาสตราจารย์ดิเรกพูดยิ้ม ๆ "เพื่อนของผมเป็นโรคจิตหรือเปล่า"

หมอเหรายิ้มแห้ง ๆ ทำหน้าเหมือนตัวเหรา

"ท่านศาสตราจารย์ว่าอย่างไรล่ะครับ"

"อ้าว ไหงมาย้อนถามผมล่ะ เรื่องนี้ผมไม่ยุ่งเกี่ยวกับเพราะผู้ต้องหาเป็นเพื่อนรักของผม"

นิกรพูดเสริมขึ้นทันที

"ก็แกบอกหมอเขาหน่อยซิว่าแกตรวจอัยหงวนแล้วอัยหงวนเป็นโรคจิต คุณหมอจะได้ลงความเห็นอย่างเดียวกับแก"

หมอเหราหันมาทางนิกร

"ท่านศาสตราจารย์ดิเรกตรวจอาการผู้การกิมหงวนแล้วหรือครับ"

นิกรยิ้มแป้น

"ครับ ตรวจตั้งแต่วันนี้ก่อนที่เราจะช่วยกันจับตัวกิมหงวนส่งมาที่นี่"

หมอเฮอร์ธาเดินเข้าไปหา พ.ต.ท. ยุทธเจ้าของคดี

"ไม่มีปัญหาอะไรครับผู้กำกับ เท่าที่ผมตรวจอาการผมลงความเห็น ๘๐ เปอร์เซ็นต์ว่าพันเอกกิมหงวนป่วยเป็นโรคจิต เมื่อได้ฟังผู้การนิกรบอกผมว่าท่านศาสตราจารย์ได้ลงความเห็นว่าเป็นโรคจิต ผมก็วินิจฉัยได้เด็ดขาดเลยว่าผู้การกิมหงวนป่วยเป็นโรคจิตโดยไม่ต้องสงสัย"

หมอกฤษิตลุกขึ้นยืนแล้วเดินออกมาจากห้องซึ่งอย่างรีบร้อนตรงเข้ามาหานายแพทย์เฮอร์ธากับผู้กำกับยุทธ

"ผู้กำกับครับ"

"ว่าไงครับ"

หมอกฤษิตยืมให้หมอเฮอร์ธาเสียบก่อนจึงกล่าวกับ พ.ต.ท. ยุทธ

"ผมขอลงความเห็นว่าเป็นโรคจิตอย่างแหง ๆ"

พ.ต.ท. ยุทธทำตาปริบ ๆ

"อย่างแหง ๆ นะเป็นยังไงครับคุณหมอ"

"ก็บ้านขนาดหนักนะซีครับ ความจริงผมก็ไม่ใคร่จะแน่ใจนักขณะที่ผมทลอสัมภาษณ์ผู้การกิมหงวน แต่พอได้ยินคุณนิกรบอกหมอเฮอร์ธาว่าศาสตราจารย์ได้ลงความเห็นแล้วว่าพันเอกกิมหงวนเป็นโรคจิตผมก็เลย แน่ใจถึง ๒๐๐ เปอร์เซ็นต์"

"เอ-ทำไมคุณหมอค่อยตามท่านศาสตราจารย์ได้เร็วกะครับ"

หมอกฤษิตยิ้มตาไปพลาง

"แล้วกัน ผมไม่เชื่อหมออาวุโสผมจะไปเชื่อดึงที่ไหนล่ะครับผู้กำกับ ท่านผู้กำกับก็ต้องเชื่อนายตำรวจชั้นนายพล ไม่ใช่หรือครับ เพราะท่านมีประสบการณ์มามากและรอบรู้งานกว่าผู้กำกับ"

"นั่นนะซีครับ เอละครับ เมื่อคุณหมอทั้งสองคนลงความเห็นว่าเป็นโรคจิต ก็โปรดส่งคำวินิจฉัยมาให้ผมตามระเบียบ เพื่อเป็นหลักฐานให้ผมเสนอท่านผู้ใหญ่ขอลดตัวผู้การกิมหงวนพ้นจากข้อหาไป"

พวกนายทหารและนายตำรวจต่างเข้ามาล้อมนายแพทย์ทั้งสองคนและได้ถามอาการป่วยของเสียหงวน นายแพทย์เฮอร์ธาชี้แจงว่าโรคจิตแบบนี้จะเกิดขึ้นชั่วระยะเวลาเพียงสามสี่วันเท่านั้นแล้วเสียหงวนก็จะหายเป็นปกติ แต่ระหว่างที่ยังป่วยอยู่นี้หากมีอาการบ้าคลั่งถึงขีดสุดก็จะฆ่าคนได้อย่างง่ายดาย แล้วหมอเฮอร์ธาสรุปว่า

"ผมเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญโรคจิตก็จริงครับแต่ที่ท่านศาสตราจารย์ได้เป็นผู้ทรงคุณวุฒิเหนือกว่าผม ซึ่งพวกเราหมอทั้งหลายวันแต่ทันตแพทย์ต่างยอมรับนับถือว่าท่านศาสตราจารย์ได้เป็นคนนี้เป็นยอดหมออยากทราบรายละเอียดเกี่ยวกับอาการของผู้การกิมหงวนโปรดถามท่านศาสตราจารย์ได้เร็วกะครับ"

ผู้กำกับมองเข้าไปในห้องซึ่ง เขาแลเห็นเสียหงวนกำลังนั่งขัดสมาธิประนมมืออยู่บนเตียงนอน ทำท่าเหมือนโยคีบำเพ็ญตะบะ แล้วเขาก็พาดูเดินเข้าไปหานายพลตำรวจคนหนึ่ง ซึ่งกำลังยืนสนทนากับพวกนายตำรวจและนายทหารชั้นผู้ใหญ่หลายคน

"ว่ายังไงผู้กำกับ หมอลงความเห็นว่าเป็นโรคจิตยังงั้นหรือ"

"ครับผม"

"อ้อ น่าสงสารมาก คุณกิมหงวนก็สุขสบายนั่งอยู่บนกองเงินกองทองไม่น่าจะป่วยเป็นโรคจิตเลย เป็นอันว่าคดีนี้ก็ต้องล้มเลิกไปเพราะผู้ต้องหาวิกลจริต" ท่านนายพลโปลิศใหญ่พูดกับ พ.ต.ท. ยุทธด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"อ้อ-อาจารย์ได้บอกผมว่าพันเอกกิมหงวนเคยป่วยเป็นโรคจิตไปอยู่โรงพยาบาลสมเด็จพระยามาแล้ว"

"ครับ หมอกฤษิตก็ว่าอย่างนี้"

ท่านนายพลโปลิศใหญ่พยักหน้า

"คุณทำเรื่องเสนอขึ้นมาซิเนะคุณยุทธ พร้อมด้วยรายงานการวินิจฉัยของนายแพทย์ทั้งสอง ผมจะให้เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑ ประกันตัวพันเอกกิมหงวนไปเพื่อให้พวกญาติส่งไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลโรคจิต เมื่อผู้การกิมหงวนมีสติวิปลาศนายโอบกับนายเอี่ยมก็ตายฟรี"

ในช่วงโมงนั้นเอง รถของโรงพยาบาลสมเด็จพระยามาคันหนึ่งก็มาถึงกองปราบปรามสามยอดพร้อมด้วยนายแพทย์และบุรุษพยาบาล บัดนี้กิมหงวนได้ประกันตัวแล้ว การประกันตัวก็เป็นไปตามระเบียบเท่านั้นเองเพราะอธิบดีกรมตำรวจยังไม่ได้สั่งให้ระงับคดีนี้จนกว่าทางกองปราบจะเสนอเรื่องขึ้นไปพร้อมด้วยใบรับรองของนายแพทย์

ประตูห้องซึ่งเสียหงวนถูกเปิดออกอีกครั้งหนึ่ง คณะพรรคสี่สหายกับสีนางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสอง นายตำรวจอีกหลายคน รวมทั้งนายแพทย์และบุรุษพยาบาลยืนรวมกลุ่มกันอยู่หน้าห้องซึ่ง

นายสิบเวรซึ่งเป็นผู้ไขกุญแจประตูห้องซังได้ผลักประตูตารางเหล็กต่างออกกว้างประมาณ ๒ ฟุต แล้วหันมายิ้มให้ นายพลดิเรก

"ท่านกรุณาจัดการหน่อยซีครับ"

นายพลดิเรกพยักหน้าเรียกเสี่ยหงวน

"เฮ้-ไปนั่งรถตากลมเที่ยวเล่นกันเถอะไ๊ว้ย"

อาเสี่ยเอ็ดตะโรลั่น

"ไม่ไป ออย่ามาหลอกหน่อยเลย ทุกคนกำลังจะพากันไปส่งโรงพยาบาลบ้าไซ้ใหม่ละ กันไม่บ้าไ๊ว้ย คนที่เข้าใจว่ากันเป็นบ้า คนนั้นแหละเป็นบ้า"

พ.ต.ท. ยุทธ กล่าวกับ พ.อ. พล เบา ๆ

"นำสงสารแค้นะครับ คนบ้ามักจะเป็นอย่างนี้คือไม่ยอมรับว่าตัวเป็นบ้า"

"ครับ กิมหงวนเคยเป็นโรคจิตมาหลายครั้งแล้ว อาจจะเป็นด้วยพิษสุราเรื้อรังก็ได้ครับ ตามธรรมดาเพื่อนผมคนนี้ ก็ไม่ใช่คนโหดร้ายอะไร ถ้าสติสัมปชัญญะของกิมหงวนยังดีอยู่ ผมเชื่อว่ากิมหงวนไม่กล้ายิงใครหรือหอกใครผู้กำกับ ถึงพกปืนติดตัวเสมอก็เพื่อป้องกันตัวในยามคับขัน"

นายพลดิเรกกับเจ้าคุณปัจฉิม ๑ และสีกนางช่วยกันอุ้มนอนให้เสี่ยหงวนออกมาจากห้องซังก็ไม่สำเร็จ นายแพทย์ของโรงพยาบาลบุกเข้าไปในห้อง แต่พออาเสี่ยแยกเขี้ยวชูค้ำราม นายแพทย์ในวัยกลางคนก็รีบโกยอ้าวออกมาจากห้อง คุณหญิงวาดกล่าวกับนิกรด้วยเสียงกระซิบ

"แกจัดการหน่อยซีอ้ายกร อาเชื่อว่าแกสามารถที่จะพาพ่อหงวนไปขึ้นรถของโรงพยาบาลได้"

นิกรพาตัวเดินเข้าไปในห้องซัง เสี่ยหงวนยกมือชี้หน้านิกรแล้วตวาดลั่น

"ออกไป"

นิกรใจดีสู้เสือ เขายิ้มให้อาเสี่ยแล้วปราดเข้ามาอกคอกิมหงวนปลางกระซิบข้างหูว่า

"คนฉลาดอย่างแกต้องคิดได้แน่"

อาเสี่ยหน้าตื่น

"อะไรวะ"

"สองหัวกินหัวเดียว หัวเขี้ยวกินหัวคว่ำ เตากินเห็นเบ็ดกินหอย"

"งั้นเระะ ทีไหนวะ"

"ที่ปากคลองสานนะซี"

"เร็ว พวกกันไปดูหน่อยเถอะเพื่อน ทำไม่ถึงมีสองหัวแล้วกินหัวเดียวแล้วหัวเขี้ยว โหงกินหัวคว่ำ ไปไ๊ว้ย"

เท่านี้เองนิกรก็จูงมือเสี่ยหงวนเดินออกไปจากห้องซังโดยดี ทุกคนติดตามไปทางหน้ากองปราบ คุณหญิงวาดกับนวลลอบต่างร้องไห้กระซิก ๆ ขณะที่นิกรหลอกล่อกิมหงวนขึ้นไปบนรถของโรงพยาบาลสมเด็จพระยา

ในที่สุดอาเสี่ยก็ถูกนำไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลโรคจิตธนบุรี ศาสตราจารย์ดิเรกอธิบายให้พวกนายตำรวจ และนักข่าวหนังสือพิมพ์ทราบว่เสี่ยหงวนเป็นโรคจิตอย่างร้ายแรง แต่เขาจะหายป่วยเป็นปกติภายใน ๗ วันนี่